

ספר בדואט חוות הייבן ריבר

אור השמע

סוכרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רבי־המכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

אור השמש

חוות הייבן ריבר

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
אור השמש

Devney Perry
SUN LIGHT

Text copyright © 2024 by Devney Perry
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with The Deborah Harris Agency.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שחר אדר
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך
או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש
מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2025

מסת"ב 978-965-7831-63-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

ג'קס

הנהמה שהדהדה ברחבי מגרש החניה של המכולת נשמעה חייתית יותר מאשר אנושית. "אני מתקשרת למשטרה."

מה לעזאזל? דלתות המכולת הכפולות נסגרו מאחוריי בזמן שהבחנתי בקרלה, הבעלים, בעיצומו של עימות עם אישה אחרת. כל אחת מהן אחזה בקצה השני של עגלת קניות העולה על גדותיה משקיות נייר.

"אני לא גונבת." האישה השנייה ניסתה למשוך את העגלה לעברה. "אני נשבעת. בבקשה. אני פשוט צריכה לשאול את העגלה. אני אחזיר אותה."

קרלה נשפה בבוז. "את מצפה שאני אאמין לכלבולי השכל האלה?" הטנדר שלי עמד בקצה השני של מגרש החניה, אבל במקום לחזור הביתה, החלטתי לגשת לראות על מה כל המהומה.

"תחזירי. את. העגלה." קרלה משכה את העגלה בחוזקה עם כל מילה שיצאה לה מהפה, מושכת כל כך חזק, שהאישה כמעט התעופפה באוויר. "בבקשה. אלה המצרכים שלי. הרגע קניתי אותם. אני בסך הכול צריכה לקחת אותם הביתה." היא נופפה בזרוע שלה. "זה במרחק שלושה רחובות מפה. אני אחזור תוך פחות מרבע שעה." "אני לא אתן לך לגנוב את העגלה שלי."

"אני לא גונבת –"

"בנות." דו־קרב המשיכה בעגלה נעצר ברגע שהנחתי את ידי על סלסלת המתכת של העגלה. "הכול בסדר?"

"לא, לא הכול בסדר." פניה של קרלה היו סמוקות כשהיא הסבה אליי את תשומת ליבה. לחייה היו אדומות כשערה הלוהט. "היא גונבת את העגלה שלי."

האישה השנייה פצתה את הפה שלה, ואז חתמה את שפתיה ונשמה נשימה עמוקה בעודה מנסה להירגע. ואז היא נשאה אליי את מבטה, וליבי החסיר פעימה.

עיניים חומות יפות. שיער ארוך וחלק בגוון שוקולדי בוהק, קווצותיו כל כך בורקות, שיכולתי לראות בהן את קרני השמש הבוהקות של שעות אחר הצהריים. פנים בצורת לב עם תווים עדינים וקורטוב של נמשים הפזורים על פני האף החמוד שלה. לעזאזל. מי זאת? בטוח לא מישהי שכבר יצא לי לראות ברחבי העיירה. אם הייתי רואה אותה, אין סיכוי שהייתי שוכח את הפנים האלה.

"הגעתי לחנות ברגל." היא הדגישה כל מילה בקול של וקטיפתי. כל הברה והברה נועדה לפוגג את המתח באוויר.

אם היה מדובר בכל אדם אחר, כנראה שהיא גם הייתה מצליחה. רק שקרלה הייתה... קרלה. רציונליות לא הייתה הצד החזק שלה.

"הנחתי שהשקיות בחנות יהיו מפלסטיק," אמרה האישה.

אה. פה הייתה הטעות שלה. קרלה שנאה פלסטיק.

"אני שונאת פלסטיק." קרלה רתחה מזעם. "זה מזהם את הסביבה."

האישה הרימה יד אחת, בעודה ממשיכה להחזיק בעגלה בידה השנייה. "אני לא מתווכחת איתך. פשוט הנחתי שבחנות יהיו שקיות פלסטיק, ושאוכל לסחוב אותן עד הבית שלי, שנמצא במרחק שלושה רחובות מפה. אני לא יכולה לסחוב את כל שקיות הנייר האלה." העגלה הכילה לפחות שש שקיות, בנוסף לשלושה ליטרים של חלב.

"את העברת את המצרכים שלי בקופה," אמרה האישה, עיניה היפות מפצירות בקרלה. "קניתי גלידה בשביל לחגוג את המעבר שלי לפה. אני בסך הכול רוצה לקחת את הגלידה הביתה ולהכניס אותה למקפיא לפני שהיא תימס." קרלה קפצה את שפתיה.

"טוב." הוצאתי את הארנק שלי ושלפתי מתוכו שטר של מאה דולר. "קרלה, כמה העגלות האלה עולות?"
 "מאתיים ושבעים דולר, לא כולל דמי משלוח."

כמובן שהיא זכרה את הסכום בעל פה. קרלה אומנם לא האדם הכי רגוע והגיוני בעולם, אבל היא יודעת לנהל את העסק שלה ביד רמה.

"קחי את זה." שלפתי מאתיים דולר נוספים והרמתי את השטרות לנגד עיניה. "זה דמי פיקדון. אני אלווה את העגלה עד לבית של האישה הזאת ובחזרה. אם לעולם לא אחזור, יהיה לך מספיק כסף בשביל לקנות עגלה חדשה."

"בסדר." קרלה חטפה את השטרות בכזאת מהירות, שכמעט נחתכתי מהם. ואז היא נעצה באישה מבט קטלני, הסתובבה והתרחקה משם בזעם.

"אלוהים אדירים." האישה סוף כל סוף הרפתה מהעגלה, ותפסה את ראשה בשתי ידיה. "אני לא יודעת אם אני צריכה לרתוח מזעם או להתכוון ממבוכה."

גיחכתי. "לקרלה יש נטייה קלה להתעצבן."

"וואו." היא שחררה אוויר בנשיפה ארוכה. "אני צריכה לצפות לזה בכל פעם שאגיע לקנות בחנות?"

"לא. הפעם היחידה שראיתי אותה עצבנית כל כך הייתה כשהיא תפסה את הבן שלה גונב קונדומים, כשהיינו בגיל ההתבגרות. היא עדיין אוהבת להטיח את זה בפניו, אבל חלפו מאז רק חמש-עשרה שנה."

"רק חמש-עשרה?" זווית פיה התעקלה מעלה. אלוהים אדירים, היא הייתה מרהיבה ביופייה.

"קרלה תשחרר מזה בסופו של דבר. ייתכן שזה יקרה בעוד כמה עשורים, אבל לא הייתי מאבד תקווה."

היא הרכינה את מבטה אל עגלת הקניות, אותו חיוך קלוש עדיין נסוך על שפתיה. "תודה."

"אין בעד מה."

"אתה לא צריך ללוות את העגלה עד הבית שלי. אני מבטיחה שאחזיר אותה."

"אני מוכן להמר שקרלה משקיפה עלינו מהחלון. אני לא מתכוון להסתכן בכך שהיא תנטור לי טינה, אז או שתיתני לי להסיע אותך

הביתה או שנלך לשם ברגל. רק שתדעי שאם תבחרי לנסוע איתי, אני מייד אתחיל להרצות לך למה זה מסוכן להיכנס לרכב עם אדם זר." "אין צורך בשום הרצאה. אלך ברגל, תודה. אבל אני גם לא בטוחה שאני רוצה שאדם זר שפגשתי במגרש חניה של מכולת ידע איפה אני גרה."

"נקודה טובה." גיחכתי. "אני יכול לספק לך מכתבי המלצה. השריף הוא חבר טוב שלי. אני יכול להתקשר אליו ולבקש ממנו לבוא ולספר לך על כל המעלות שלי. על אף שקרוב לוודאי שהגלידה שלך לא תשרוד עד אז."

"אם ככה, אני מניחה שלמען הגלידה עם שברי העוגיות שלי אהיה מוכנה להסתכן וללכת איתך ברגל עד הבית שלי." היא אחזה בעגלה והחלה להתקדם לעבר המדרכה. "אני מצטערת על כל הסיפור הזה. בגללי אפילו עוד לא הספקת להיכנס לחנות ולקנות מה שרצית."

"הכול טוב. כבר קניתי את מה שהייתי צריך." שלפתי מתוך כיס מכנסי הג'ינס שלי את כרטיסי הגירוד שקניתי בחנות, והרמתי אותם לנגד עיניה לפני שהחזרתי אותם למקומם. "אני צריך לדאוג לסבא שלי. כל שבוע אני קונה לו כרטיסי הגרלה משתי תחנות הדלק שבעיירה ומהמכולת. בתמורה לכך, סבתא שלי מכינה לי ארוחת ערב פעם או פעמיים בשבוע."

"אז סבא שלך זוכה בהזדמנות להרוויח כסף, ואתה נהנה מארוחות בחינם. מה לגבי סבתא שלך? נשמע שלה לא יוצא כלום מההסדר הזה שלכם."

"ובכן... אני כן מקפיד לחבק אותה בכל פעם שאני בא אליהם לארוחת ערב."

היא הרימה לעברי שתי גבות מקומרות עד לכדי שלמות.

רכנתי קרוב אליה. "אני ממש טוב בחיבוקים."

ניצוץ הבזיק בעיניה בזמן שהיא פלטה צחוק חרישי, ואז החלה לצעוד במהירות.

גלגלי העגלה שקשקו על גבי הבטון, מטביעים את הצליל העמום של מגפי הבוקרים שלי, בזמן שהרחוב הראשון נעלם מאחורינו מהר מדי.

"אני לא חושב שאי פעם יצא לי לפגוש מישהי שהולכת בקצב מהיר כל כך." בדרך כלל אני נאלץ להאט את צעדיי בזמן שאני הולך לצד אישה, אבל לא הפעם. "אני מניח שאין לזה שום קשר לגלירה, אה?"

"אני הולכת מהר." היא משכה בכתפיה בזמן שהגענו לפינת הרחוב, ושנינו הבטנו לשני הצדדים לפני שחצינו את הצומת. ואז עלינו שוב על המדרכה, כבר שועטים לאורך רחוב מספר שתיים. רק שעוד לא ממש הרגשתי מוכן לסוף המסע שלנו. זה היה מהיר מדי בשבילי.
"תספרי לי שקר."

היא האטה את קצב הליכתה – המשימה הושלמה בהצלחה – והביטה בי בגבות מכווצות בבלבול. "אה?"
"שקר. תספרי לי שקר."
"למה?"

"למה לא? שקר יכול להיות הרבה יותר מעניין משיחת חולין."
"אף אחד מעולם לא ביקש ממני שאשקר לו." חיוך רפה עיקל את שפתיה. "בסדר. אני מתה על טוסט גבינה."
"מה?" נעצרתי בו במקום. "את לא אוהבת טוסט גבינה מותכת?"
"אפילו לא קצת."

הצמדתי את ידי לליבי בדרמטיות. "זה אחד משני הדברים היחידים שאני יודע להכין."
"מה הדבר השני?"

"ארוחת בוקר לארוחת ערב. אני ממש טוב בחיבוקים ובפנקייקים." ובלהביא נשים לאורגומה, אבל זה משהו שהעדפתי להוכיח במעשים, ולא בדיבורים.

"מעולם לא אכלתי ארוחת בוקר לארוחת ערב," היא אמרה.
"סליחה?" הלסת שלי כמעט הוטחה במדרכה. "מעולם לא אכלת ארוחת בוקר לארוחת ערב. זה... פשוט לא בסדר."
"מצטערת לאכזב." חיוך נוסף עיקל את שפתיה, הפעם רחב יותר, בעודה ממשיכה ללכת.
"תספרי לי סוד."

"סודות ושקרים? כנראה שזאת השיחה הכי מוזרה שאי פעם יצא לי לנהל עם אדם זר."

מוזרה אבל בלתי נשכחת. זה מה שקיוויתי, בכל אופן. למשך מספר רגעים היא הרהרה בשאלה שלי, ואז אמרה, "אני לא אוהבת חתולים."

"את פשוט מפלצת." העמדתי פנים שאני מזועזע, ושוב הצמדתי את ידי לליבי בדרמטיות. "קרלה צדקה. באמת התכוונת לגנוב את העגלה הזאת, נכון?"

היא פרצה בצחוק, והצחוק שלה פשוט שינה אותה מקצה לקצה, כאילו שהיא הדליקה אור והוא קרן מבעד לפנים שלה. עיניה החומות נצנצו, וחשפו כתמי זהב וקינמון. שיניה הלבנות הישרות בהקו כשוררוד צבע את לחייה.

ובכן, לעזאזל.

עכשיו כבר נקלעתי לבעיה רצינית.

"יש לומר להגנתי שאני אלרגית," היא אמרה. "אבל הייתי מעדיפה לגדל עכביש מחמד מאשר חתול, ואני גם פוחדת מעכבישים. לא שאני פוחדת מחתולים. אני פשוט לא אוהבת אותם. הם עצמאיים מדי."

"מה לגבי גורי חתולים?"

"הם חמודים. אבל לא כמו גורי כלבים."

"אז את בקטע של כלבים. מה דעתך על סוסים?"

"מעולם לא יצא לי להיות בקרבת סוסים."

היא מעולם לא אכלה ארוחת בוקר לארוחת ערב. מעולם לא יצא לה להיות בקרבת סוסים. אלה היו שתי בעיות שרציתי לפתור.

רק שלפני שהספקתי להזמין אותה לחווה לרכיבה וארוחת ערב, היא הצביעה על מבנה דו־משפחתי עם חיפוי חום בהמשך הרחוב. איכשהו הרחוב השני והשלישי עברו הרבה יותר מהר מהרחוב הראשון. "זה הבית שלי."

היה זה בית ישן, אבל נראה שהדשא בחצר כוסח לא מזמן, ופרט למכוננית הגרוטאה שעמדה בכביש הגישה לבית השכנים, הרחוב נראה שקט למדי. מעבר לכביש, השכנים האחרים שלה מילאו את החצר שלהם בקישוטים מתנפחים לליל כל הקדושים.

"ארוץ רגע להכניס את המצרכים הביתה," היא אמרה, עוצרת בתחילת השביל שהוביל אל דלת ביתה.

"את צריכה עזרה?"

"לא, אני מסתדרת."

"בסדר גמור." אולי ביום מן הימים היא תזמין אותי להיכנס. אבל עד שהיום הזה יגיע, לא הייתה לי שום כוונה ללחוץ עליה.

היא עשתה שתי נגלות עם השקיות, נחפזת להכניס אותן פנימה, עד שהיא סיימה להכניס את כל המצרכים והצטרפה אליי על המדרכה בשנית.

"אני יכול להחזיר את העגלה," אמרתי לה, מסובב את העגלה. "אכפת לך אם אצטרף? אני מרגישה שבשלב זה הכבוד שלי מונח על כף המאזניים."

ברור שכן. "מי אני שאמנע ממך הזדמנות להגן על כבודך?" חייכתי אליה בעליזות, בזמן שהיא החלה ללכת לציד, מניחה לי לדחוף את העגלה בדרכנו חזרה אל המכולת. "תורך. ספר לי שקר," היא אמרה. "אני אף פעם לא משקר."

"זה השקר? או שאתה טוען שאתה לא יכול לספר לי שקר מפני שאתה אף פעם לא משקר?" קרצתי אליה.

"זאת לא תשובה." היא גלגלה את עיניה. "שיהיה. מה לגבי סוד?"

"אין לי שום סודות."

"לכולם יש סודות."

"לא לי." בהחלט לא בעיירה הקטנה בה נולדתי. פה בסביבה, הכביסה המלוכלכת של כולם תלויה בחוץ, כולל הכביסה שלי. היא נעצה בי מבט בוחן כשהמשכנו ללכת. "אתה באמת לא מתכוון לשתף פעולה?"

"אמרתי לך. אני לא יכול לשקר, ואין לי שום סודות." המשכתי לקבע את מבטי לפנים, נאבק לכבוש את חיוכי הזחוח. מתי הייתה הפעם האחרונה שפלרטטתי ככה עם אישה? בקולג',

אולי? הבחורות בסביבת העיירה היו מתוקות, אבל מעולם לא ממש היה לי צורך לפלרטט איתן. בדרך כלל היה די במראה החיצוני שלי בשביל לשכנע אישה להיכנס איתי למיטה. או בשם המשפחה שלי. אבל לכל הרוחות, זה היה כיף. מרענן. היה באישה הזאת משהו שונה. היא תאגרה אותי, נכון?

באותו רגע, לא יכולתי לחשוב על שום דבר אחר שהייתי מעדיף לעשות חוץ מאשר לעבוד בשביל זה. לעזאזל, אפילו לא היה לי מושג איך קוראים לה.

"את מתכננת לאכול גלידה הערב. מה דעתך על ארוחת ערב לפני זה?" שאלתי. "לא מגישים שם פנקייקים, אבל בת'רסטי טרטל מכינים המבורגרים מעולים."

היא שתקה והמשיכה ללכת.

עם כל צעד, הלב שלי טיפס גבוה יותר ויותר לעבר גרוני. הרגשתי שהעצבים שלי עומדים להתפקע. האם היא ניסתה לתכנן איך לדרוחת אותי? עמדתי להיתקל בסירוב בפעם הראשונה מזה זמן רב, אה? היא הניחה לי להמתין, ההזמנה שלי לארוחת ערב מרחפת באוויר בינינו בעודנו חוצים את הצומת האחרונה ועושים את הדרך אל מגרש החניה של המכולת.

"אתה מסכן את שמך הטוב בזה שאתה מתרועע עם חשודה בגניבה," היא אמרה לבסוף.

פאק, כן. התשובה שלה הייתה חיובית. פירשתי את התשובה שלה כחיובית.

"זה סיכון שאני מוכן לקחת." הושטתי אליה את ידי. "אני ג'קס הייבן."

"הייבן." משהו כמו אימה הבזיק בפניה, עיניה נפערות לרווחה.

"הייבן כמו חוות הייבן ריבר?"

"כן," אמרתי לאיטי. רוב הזמן שם המשפחה שלי עבד לטובתי. אם

ככה, למה כל הצבע התנקז מהפנים שלה?

"אה. הממ." היא נעצה את שיניה בשפתה התחתונה כשפסעה

צעד אחד לאחור, ובעקבותיו צעד נוסף. "תודה. אבל נראה לי שעדיף שאסתפק בגלידה שלי. היה נעים להכיר אותך."

רגע. מה? לפני שהייתה לי הזדמנות לבקש ממנה הסברים, היא הסתובבה והחלה להתרחק.

עמדתי שם, ידי לופתת את עגלת הקניות ולסתי מתרפה, עד שהיא נעלמה משדה הראייה שלי. "מה לעזאזל קרה עכשיו?" לא. היא אמרה לי לא?

האם קראתי את הסיטואציה לא נכון? פלרטטנו, נכון? מה לכל הרוחות קרה עכשיו?

מצב רוחי הטוב התהפך בזמן שדחפתי את העגלה בחזרה למקומה ונכנסתי לתוך המכולת, ואז הושטתי את ידי אל קרלה שתחזיר לי את הכסף שלי. ברגע שהיא הניחה את השטרות בידי, הסתלקתי בלי לומר מילה וצעדתי בזעם לעבר הטנדר שלי.

נסעתי אל החווה, אני והאגו החבול והמדמם שלי. ואז הכנתי לעצמי פנקייקים לארוחת ערב ועשיתי כמיטב יכולתי לא לחשוב על היפהפייה שחורת השיער שהייתה אמורה לחלוק אותם איתי.

"כמה זמן זה ייקח?" שאלתי את ווסט.

"לא יודע. עשר דקות."

נאנחתי בכבדות. "למה בכלל אני פה?"

"כי אתה הבעלים של אתר הנופש הזה." הוא הביט בי מזווית

העין. "מה עובר עליך היום?"

"שום דבר, " שיקרתי.

אח שלי הזעיף אליי פנים. "אם ככה, תפסיק להיות זעוף כל כך."

"עכשיו אתה נשמע כמו אבא, " רטנתי.

אהבתי את ווסט, אבל הבעיה עם היותי צעיר ממנו בתשע שנים

הייתה שלפעמים הוא התייחס אליי כמו אל בן יותר מאשר אח.

עמדנו בלובי של בית ההארכה, מתחת לנברשת הקרניים הבוהקת.

אורחים מחייכים הלכו ואנה, לוגמים קפה וסיידר חם. ליד דלפק

הקבלה עמדה משפחה בת ארבע נפשות, המזוודות שלהם לרגליהם

בעודם מסדירים את עזיבתם.

כולם היו כל כך פאקינג מאושרים הבוקר. כולם, חוץ ממני.
 "בוא פשוט נסיים עם הפגישה הזאת." ואז אוכל להיעלם אל
 האורות כדי להניח אוכף על הסוס שלי ולצאת לרכיבה ארוכה. אולי
 יום בחוץ, הזדמנות ליהנות מהאוויר הצח של הסתיו, יעזור לי לשכוח
 מהאישה שפגשתי אתמול בחנות.

הרחייה שחוותי מצידה נעצה בי את טפריה עמוק יותר הבוקר.
 איכשהו זה היה גרוע יותר מאתמול בלילה, כשהסתובבתי והתהפכתי
 במיטה, כשאני משחזר במוחי כל דקה ודקה מההליכה שלנו. אפילו
 לא יכולתי לקלל את שמה, מפני שלא היה לי מושג מה השם המזוין
 שלה.

אבל היא ידעה מה השם שלי. ומתברר שזה כל מה שהיא הייתה
 צריכה לדעת בשביל לברוח לכיוון השני.

האם היא הייתה חברה של אישה ששכבתי איתה בעבר? אולי היא
 ידעה שיש לי חיבה מובהקת לסטוצים, ולכן העדיפה לשמור מרחק.
 אבל איך? היא הייתה חרשה בעיירה, נכון? אלא אם כן הייתי ידוע
 לשמצה בחוג הרווקות יותר מכפי שחשבתי.
 "תפסיק." ווסט חבט בזרועי.

"מה?" נבחת.

"תפסיק להזעיק פנים. תדביק חיוך על הפנים, למען השם. זה
 חשוב לאינדיה."

חייכתי אליו חיוך מלא שיניים.

"טמבל," הוא רטן.

הרפיתי את שפתיי הקפוצות ועשיתי מאמצים עילאיים לרכך את
 ההבעה הזועפת שאפפה את פניי מאז אתמול. "אני לא מבין למה
 אנחנו צריכים לשכור לעבודה מנהל. אמרתי לך שאני אתפוס פיקוד
 בזמן שאינדיה תהיה בחופשת לידה."

"יש לך מספיק עניינים על הראש. ולי יש מספיק משלי. בהתחשב
 בקצב הצמיחה שלנו, אנחנו נזדקק לעזרה. אם יהיה פה מישהו שינהל
 את בית ההארחות ואת אתר הנופש, החיים של כולנו יהיו קלים יותר."
 "טוב." שילכתי את זרועותיי על החזה שלי. "אני מקווה שהוא או

היא לא ידרו בי."

"היא. ואני בטוח שהיא לא תעשה את זה."

"אינדיה כל הזמן רודה בי."

הוא גיחך. "גם בי."

האישה היחידה בעולם שממנה ווסט היה שמח לקבל פקודות הייתה אשתו. ואולי הבת שלהם, לאחר שהיא תיוולד.

קולות נישאו מכיוון המסדרון שהוביל אל משרדי ההנהלה. ווסט הסתובב, חיוך מותח את שפתיו כשהבחין בשערה הבלונדיני של אינדיה.

בדרך כלל, הייתי מקניט אותו על זה שהוא מתנהג כמו טיפש גמור בכל פעם שאשתו בחדר.

רק שהלסת שלי נשמטה אל הרצפה, ככה שלא הייתי מסוגל להגות את המילים.

לצד אינדיה עמדה הבחורה מהמכולת.

יפה. מרשימה. מושלמת כפי שהייתה אתמול.

אלוהים תעזור לי.

החיוך של אינדיה התרחב כשניגשה לעמוד לצד ווסט. "חברה, אני רוצה שתכירו את סאשה ווהן, המנהלת החדשה שלנו. סאשה, זה בעלי, ווסט, וג'סי, ג'קס. שלושתנו מחזיקים בבעלות המשותפת על החווה ואתר הנופש."

זה היה מעט מוגזם לומר שמדובר בבעלות משותפת. בהשוואה לווסט ואינדיה, החזקתי בבעלותי חלק קטנטן בלבד מהמקום הזה. אבל הפרטים האלה לא ממש היו חשובים היום. לא בזמן שבהיתי בעיניה החומות המדהימות ובאותו קורטוב של נמשים המעטר את עורה הקטיפתי.

סאשה. קוראים לה סאשה.

"נעים להכיר אותך." ווסט לחץ את ידה. "אני שמח שאת פה."

"גם אני, מר הייבן."

"ווסט. פשוט ווסט," הוא תיקן.

"ווסט." סאשה חייכה אליי חיוך מנומס, בעודה פונה להביט בי. לא היה בפניה ולו שמץ של הפתעה. לא שהייתה סיבה שיהיה. היא ידעה את מי היא עומדת לפגוש הבוקר. ואני?

לעזאזל, לא היה לי שמץ של מושג.
 "נעים להכיר אותך." היא הושיטה אליי את ידה.
 אז ככה את רוצה לשחק, אה? להעמיד פנים שאתמול לא קרה?
 אין בעיה. אני אשחק במשחק הזה. לעת עתה.
 "נעים גם לי." ברגע שהידיים שלנו נפגשו, חשתי בעקצוצים
 הרוחשים תחת עור. התרחבות אישוניה העידה על כך שגם היא
 הרגישה את זה. חייכתי בעליזות בזמן שאחזתי באצבעותיה העדינות
 למשך רגע אחד יותר מדי, ואז הרפיתי מהן. "ברוכה הבאה לחוות
 הייבן ריבר, סאשה."

פרק 2

סאשה

לאחר שלושה חודשים...

צליל מתכתי עמום הדהד במקלחת שלי. צליל מתכתי עמום שהתארך, כאילו הוא עושה את דרכו מבעד למבוך צינורות. כפות ידיי היו שזורות בשערי. אצבעותיי היו מכוסות בקצף מהשמפו. מים פושרים זרמו במורד גופי העירום. עד שהזרם פסק. "לא. לא, לא, לא, לא." המים האטו לכדי טפטוף. "אלוהים אדירים." עדיין הייתי צריכה לשטוף את השמפו מהשיער שלי.

"קדימה." סובבתי את הידית הלוך ושוב. "בבקשה." סגור. פתוח. סגור. פתוח. שום דבר. המים היחידים שנותרו זרמו לתוך חור הניקוז. נאנקתי, והצמדתי את מצחי אל הקיר. "אני לא מאמינה. איך החיים שלי התדרדרו ככה?" שנאתי את המקלחת הזאת. שנאתי את הבית ששכרתי. שנאתי את מונטנה.

עורי הצטמרר כשהאוויר נעשה קריר. מיהרתי לצאת מהמקלחת והתעטפתי במגבת. ואז ניסיתי כמיטב יכולתי לסחוט את הסבון והמים מהשיער שלי, לפני שרצתי להוציא מהארון שלי מכנסי טרנינג חמימים. אולי זרם המים יחזור בקרוב, אבל אם אחכה יותר מדי זמן, אאחר לעבודה. ובאותו הרגע, העבודה שלי הייתה הדבר החיובי היחידי בחיי. לא יכולתי לאחר לעבודה.

חוץ מזה, ידעתי בוודאות שבמלחמות הנשים יש מים חמים.
אז מיהרתי לאסוף בגדים, מברשת שיער, את מייבש השיער שלי
ואת תיק האיפור שלי, ואז נעלתי מגפי שלג ויצאתי החוצה.
האוויר היה קר במידה מבהילה. נשימה אחת, והריאות שלי קפאו.
השיער שלי החל להלבין מנטיפי קרח עוד לפני שבכלל הספקתי
להגיע לרכב שלי.

התיישבתי מאחורי הגה המאזדה שלי, גופי רועד מהצינה שחלחלה
עד לשד עצמותי. נדרשו לי שני ניסיונות עד שהצלחתי להכניס את
המפתח למקומו. המנוע חרחר במחאה על ניסיון ההתנעה, אך בסופו
של דבר השלים את המשימה. הפעלתי את החימום והדבר היחידי
שהרגשתי זה אוויר צונן נושב בפניי, אז כיביתי אותו.
האורות בלוח המחוונים נדלקו, והמדחום הצביע על מינוס עשר
מעלות.

"מה אני עושה פה?" חיככתי את כפות ידיי, ואז קיערתי אותן
והצמדתי אותן לפה שלי, בעודי נושפת עליהן אוויר חם בניסיון לחמם
אותן.

שיניי נקשו מקור כשהמתנתי מספר דקות עד שהמנוע יתחמם,
וכשהקרח על השמשה הפשיר מספיק כדי שאוכל לראות, פניתי
בעדיניות לעבר הכביש המכוסה בשלג, ושלחתי מבט זועף לעבר הבית
הצמוד לבית שלי.

כנראה שהשכנים עדיין ישנים. הם העבירו את הלילה בסקס פרוע
וקולני, מווראים שראש המיטה שלהם יוטח בקיר המשותף שלנו כמה
שיותר פעמים. שמוקים. זה נמשך ככה עד שלוש לפנות בוקר. נכנסתי
למקלחת בשעה חמש בערך.

אלוהים אדירים, הייתי חייבת לעבור למקום אחר.

לאיזשהו מקום חמים. לאיזשהו מקום שקט.

לאיזשהו מקום עם מים חמים זורמים.

רק שלעת עתה, הייתי תקועה במונטנה. הייתי תקועה בבית
מחורבן. הייתי תקועה עם טמפרטורות שיורדות מתחת לאפס. הייתי
פשוט תקועה.

תקועה בכל כך הרבה דרכים, שכבר הפסקתי לספור.

אבל לפחות הייתי תקועה עם עבודה טובה.

נסעתי באיטיות ברחובותיה של ביג טימבר, בעודי עושה את דרכי לעבר הכביש המהיר. עדיין לא פיתחתי את המיומנות לנסוע על שלג בבטחה, והרכב שלי – שכלל לא היה מיועד לנסיעה בתנאים האלה – התמודד עם קרח באותה אלגנטיות שבה ג'ירפה תחליק על גלגליות.

מה שאומר שנאלצתי לסבול נסיעה מייסרת של שלושת רבעי שעה עד לחוות הייבן ריבר. עם כל יום שעבר, ציפיתי לנסיעה הזאת פחות ופחות.

כשעברתי לגור פה לפני שלושה חודשים, נהניתי מהנסיעה מהבית לעבודה. נהניתי מהנסיעה לבדי בכביש הפתוח. התרפקתי על הנוף, על השדות הרחבים הנמתחים בין רכסי ההרים.

אבל אז הגיעה סערת החורף הראשונה, והנסיעה הפכה לסטרס טהור. ממש התחלתי להתגעגע לפקקי התנועה של שעת השיא בקליפורניה, שזה משהו שלעולם לא העליתי על דעתי שיקרה.

עד שפניתי אל היציאה מהכביש המהיר המובילה אל כביש חצץ קפוא, מפרקי האצבעות שלי כבר היו לבנים לגמרי. אבל הצלחתי להסדיר את נשימתי באמת רק לאחר שעברתי מתחת למעבר המקושת של אתר הנופש. "עשיתי את זה."

ייתכן שהנסיעה הזאת תהיה הניצחון היחיד שאחווה היום. ניצחון שאותו אצטרך לשחזר בדרכי חזרה הביתה.

הרחקתי את כתפיי מאוזניים בזמן שאט-אט התחלתי להתרחק עם גופי מההגה. ואז לחצתי על הבלמים בהדרגה על מנת להאט לקראת העיקול האחרון בכביש.

רגע אחד, עשיתי את דרכי היישר לעבר כביש החצץ. ברגע הבא, הגלגלים האחוריים שלי החליקו הצידה.

"אוי, שיט." סובבתי את ההגה, מנסה לחזור למסלול.

אבל כתוצאה מכך גם הגלגלים הקדמיים התחילו להחליק.

"תעצרי. לא." נשימתי נעתקה בזמן שהמכונית הלכה והתקרבה

לעבר התעלה. "בבקשה תעצרי."

לחצתי על הבלמים בכל כוחי.

המכונית פשוט המשיכה להחליק. היישר לתוך התעלה, שם היא נעצרה בקול חבטה עמום.

"לכל הרוחות." לחצתי על דוושת הגז. המנוע שאג, אבל המכונית נותרה דוממת במקומה.

לא האמנתי שזה קורה לי. לא היום.

הייתי כל כך קרובה. יכולתי לראות באופק את גג הפח האדום של אחת מבקתות האורחים. יכולתי כמעט להריח את הבייקון והביצים המתבשלים בחדר האוכל בבית ההארכה.

"אוי." שמטתי את מצחי אל ההגה. קוצת שיער רטובה השתחררה מהגומייה וסטרה לי בלחי. "אני שונאת את מונטנה."

אולי אם הייתי טיפוס חובב טבע, לא היה מפריע לי לפלס את דרכי בשלג הבוקר המנצנץ. אולי אם הייתי ישנה במשך יותר משעתיים, לא הייתי רוחה את צלצול השעון המעורר והמקלחת שלי לא הייתה נקטעת בטרם עת. אולי אם לאורך עשר השנים האחרונות הייתי מיומנת יותר בקבלת החלטות, לא הייתי מוצאת את עצמי במונטנה מלכתחילה.

אבל זה היה המצב שבו מצאתי את עצמי. אספתי את תיק היד שלי, העמוס בתכשירי רחצה, ממושב הנוסע. כי בין אם זה מצא חן בעיניי ובין אם לא, לא נותרה לי ברירה אלא ללכת לעבודה ברגל.

המכונית נטתה הצידה, וכשניסיתי לפתוח את הדלת, היא פשוט נטרקה על היד שלי. אז הסתובבתי, משתמשת בכף רגלי לדחוף אותה עד שהיא תיפתח לרווחה. ואז, כשתיק היד שלי כרוך סביב כתפי, נחלצתי החוצה בתנועות מתפתלות ומייד שקעתי לתוך השלג שהגיע עד ברכיי.

גושי קרח גדשו את מגפיי. "חורף, אתה גרוע."

כאילו שאימא אדמה שמעה אותי, בו במקום משב רוח הטיח בפניי גבישי קרח.

כלבה.

פילסתי את דרכי קדימה בצעדים כבדים, כמעט גוררת את עצמי בציפורניים אל מחוץ לתעלה ואל הכביש. ואז סילקתי את השלג ממכנסי הטרנינג כמיטב יכולתי, והתחלתי לצעוד בכבדות לעבר בית ההארכה.

אדי כפור אפפו את פניי בענן לבן. השיער שלי שוב הצמיח את אותם נטיפי קרח לפני שהספקתי לצלוח חמישה-עשר מטרים. דקירת הקור בנחיריי הייתה כה חדה, שדמעות גרשו את עיניי. היו טיפוסים שבחרו לחיות פה. לתמיד. יש טיפוסים שבאים לבקר פה. בשביל. הכיף. שלהם. ברצינות? אני הייתי טיפוס אחר לגמרי.

אבל הייתי טיפוס שזקוק למשכורת, וזאת הייתה המשכורת הכי טובה שהצלחתי למצוא.

שאתג מנוע נשמעה במרחק. "בבקשה שזה יהיה ווסט. בבקשה." בעלה של אינדיה יחלץ את המכונית שלי בלי לעשות מזה עניין. הוא לא ילעג לי למשך שארית חיי מפני שנסעתי היישר לתוך התעלה.

לא היה זה הטנדר של ווסט שהגיח מעבר לעיקול בכביש. כמובן שלא. כנראה שהמזל שלי כבר לא יאיר לי פנים היום. הסילברדו האפורה שהתקדמה בכיווני הייתה שייכת לאדם האחרון עלי אדמות שרצייתי לראות הבוקר. ג'קס הייבן.

הוא לא היה לבדו. כמובן שהוא לא היה לבדו. מינדי, אחת מפקידות הקבלה שלי, ישבה במושב הנוסע לצידו. מה שאומר שעד הצוהריים, כולם באתר הנופש כבר ידעו שנתקעתי בדרך.

"מה אני עושה פה?" רטנתי. "זה לא היום שלי." ג'קס האט עד לכדי עצירה, ואז הוא פתח את החלון שלו וחייך אליי חיוך יהיר וצח כשלג. "בוקר טוב, סאשה. תקועה?" "לא, סתם חשבתי שאבדוק אם האזור הזה יכול לשמש כחניה לעובדים," אמרתי בציניות. "ברור שאני תקועה." מאוד, מאוד, מאוד תקועה.

עיניו הכחולות כשמיים התקמטו בזוויתיהן, בזמן שהוא סקר אותי במבט יסודי, חיוכו העליז משתנה לכדי חיוך עקלקל וזחוח. החיוך הזחוח הרפוק הזה. הוא היה פשוט כל כך שחצני, כאילו שהתגובות השנונות האפשריות שהוא הריץ במחשבותיו היו פשוט

קורעות מצחוק. על כל גבר אחר, זה היה נראה מתנשא, אבל איכשהו, זה החמיא לפניו הנאות – מה שרק הרתיח את דמי עוד יותר.

האם הוא חיך לכולם בזחיות כזאת? או שהוא שמר את החיוך הזה במיוחד בשבילי? לא הצלחתי להעלות בדעתי מפגש שהיה לי עם ג'קס בשלושת החודשים האחרונים שבו החיוך הזחוח הזה לא פלש למרחב שלי בגועליות.

ובכן, היה את המפגש שלנו במכולת. אז הוא לא חיך אליי בזחיות. אבל עשיתי כמיטב יכולתי לא לחשוב על אותו יום. על איך שאותו יום היה עשוי להיגמר אחרת, אם ג'קס לא היה טכנית הבוס שלי.

"הי, סאשה." מינדי רכנה לפניו ונופפה אליי לשלום באצבעה. החיוך הזחוח שלה בהחלט היה מתנשא.

"הי, מינדי."

"השיער שלך קפוא." מינדי הייתה מיומנת בציון המובן מאליו. "בבקרים קרים כל כך, כדאי לך לייבש אותו."

"עצה מצוינת," מלמלתי, ואז הסבתי את תשומת ליבי בחזרה אל ג'קס, שניסה לכבוש את צחוקו.

"תקפצי פנימה." הוא החווה בסנטרו לעבר המושב האחורי. "אסיע אותך לבית ההארחה, ואחר כך נחלץ את המכונית שלך."

"תודה." נכנסתי לטנדר, ושחררתי אנחת רווחה נוכח המפגש עם החמימות והריח.

ארז ותבלינים והדרים, כאילו שהוא קילף תפוז הבוקר והריח דבק באצבעותיו.

הוא בטח קילף את התפוז הזה בשביל מינדי.

היא לבשה סוּטְשִירט עם קפוצ'ון שהיה ענק על גזרתה הדקיקה. היא בטח גנבה אותו מהארון של ג'קס. היא פלרטטה איתו במשך שבועות ארוכים, ועושה רושם שבסופו של דבר כל המאמצים שלה השתלמו.

ובכן, קיוויתי שהיא לא הרשתה לעצמה להרגיש יותר מדי בנוח במושב הזה. מאז שעברתי למונטנה, שמעתי מכמה וכמה נשים שג'קס הוא חתיכת שחקן ופלרטטן, ושהוא נושא את התואר בגאווה.

זה היה די הגיוני, בהתחשב בדרך שבה נפגשנו.
"בדיוק אמרתי לג'קס שמזג האוויר הזה הוא, כאילו, ממש קר,"
אמרה מינדי.

"כן." הארכתי את המילה במרירות. "ממש קר."
שנאתי שיחות חולין. ועוד יותר מזה, שנאתי שיחות חולין על מזג
האוויר.

העיניים של ג'קס פגשו בעיניי דרך המראה האחורית, בזמן שהוא
עשה סיבוב פרסה ופנה לעבר בית ההארכה. "מינדי, סאשה שונאת
לדבר על מזג האוויר."
"אה, באמת?"

"באמת," אני וג'קס השבנו במקהלה.
רגע. איך הוא ידע את זה. "איך ידעת את זה?"
"בכל פעם שמדברים על מזג האוויר את מכווצת את השפתיים
שלך."

באמת? הממ. והוא שם לב לזה? למה?
"זה בסך הכול מזג האוויר." צחקקה מינדי. "כולם מדברים על
מזג האוויר."

בו במקום כיווצתי את שפתיי.
הפעם, גם מינדי הבחינה בזה והרימה את ידיה בכניעה. "בסדר,
בלי מזג אוויר. אלוהים."

"אני פשוט..." עיסיתי את הרקות שלי, חשה בכאב הראש התופח
בגולגולת שלי. "עבר עליי בוקר קשה, ואני בסך הכול רוצה לשטוף
את השמפו מהשיער שלי. אני לא מרגישה הכי חברותית כרגע."
לא שביום רגיל הייתי מרבה לפטפט עם מינדי. קשה לומר שנוצר
בינינו קליק בשלושת החודשים שחלפו מאז התחלתי לעבוד בחוות
הייבן ריבר. הייתי הבוסית שלה, ולא הייתה לי שום בעיה להסתפק
במערכת יחסים מקצועית בלבד.

החוק הזה כלל גם את ג'קס. חוץ מזה, לא הייתי בקטע של בוקרים.
"חשבתי שתיקחי חופש בסוף השבוע," אמר ג'קס.
"לוח הזמנים צפוף. אני רוצה להספיק כמה שיותר לפני שאינדיה
תצא לחופשת לידה."

"אפילו ביום ראשון?"

"אפילו ביום ראשון. לא כולם יכולים לשוטט להנאתם בסופי שבוע."

הוא פלט נשיפה בלעג והביט במינדי. "אני לא משוטט להנאתי. אני משוטט להנאתי?"

"לא." היא רפרפה בריסיה, מצחקקת.

כשג'קס גיחך, שלחתי את מבטי אל ידית הדלת. בפעם הראשונה בחיי, שקלתי להתכווץ לכדור ולהתגלגל החוצה באמצע נסיעה.

האם כבר הפכתי למושא ללעג? בשבוע הראשון שלי פה, שוחחתי עם אורח שגר בביג טימבר. הוא הגיע לנפוש עם אשתו בסוף השבוע, לחגוג את יום הנישואים שלהם בחופשה קצרה הכוללת ביקור בספא וארוחת שף. כשסיפרתי לו שאני מסקרמנטו, הוא צחק ואמר שרוב האנשים שמגיעים מקליפורניה מצליחים לשרוד במונטנה למשך חורף אחד בלבד.

אולי הוא צדק.

למה הגעתי לפה, לכל הרוחות?

לא הייתי שייכת למקום הזה. כל האנשים בטנדר הזה, כל האנשים בחווה הזאת, כולם ידעו שאני לא שייכת.

אבל במסגרת תפקידי כמנהלת אתר הנופש, הרווחתי כמעט כפליים מהמשכורת הקודמת שלי. ונכון, הבוקר אזלו לי המים באמצע המקלחת, והשכנים שלי היו כוכבי פורנו חובבנים, אבל שכר הדירה היה זול בטירוף.

ונכון לעכשיו, הייתי זקוקה לכל פני ופני.

ככה שמבחינתי ג'קס ומינדי יכולים לצחוק. הם לא טעו. לא הייתי שייכת למקום הזה.

אבל לא התכוונתי לעזוב. לא כעת, בכל אופן.

נשמתי נשימה עמוקה בזמן שג'קס עצר ליד כניסת העובדים בבית ההארכה. לפחות הוא לא יכריח אותי לחצות את הלובי עם שיער קפוא ומלא בסבון ומכנסי טרנינג שבהחלט ראו ימים יפים יותר. אפילו לא הספקתי ללבוש חזייה.

"תודה." זינקתי החוצה, מוכנה להימלט, אבל אז ג'קס שוב פתח

את החלון שלו והושיט אליי את ידו. האם הוא רצה שאתן לו כיף, או משהו כזה? "מה?"
"מפתחות."

"אה." הטמפרטורות צנחו אל מתחת לאפס, ובכל זאת הסמקתי ליד הגבר הזה. לכל הרוחות. הייתי ממש, אבל ממש, חייבת לשים לזה קץ.

"הממ... תודה." שלפתי את המפתחות מתיק היד שלי והגשתי לו אותם. ואז, בזמן שנסוגתי לאחור, קדתי קידה.

במגרש חניה, כשאני לבושה במכנסי טרנינג מרופטים, קדתי קידה כאילו שאני מברכת לשלום את מלכת אנגליה. תיק היד שלי החליק מכתפי, כמעט מערער את שיווי המשקל שלי לפני שהספקתי להתיישר.

מה זה היה? אני לא קדה קידות. אף פעם. מעולם בחיי לא קדתי קידה. למה קדתי קידה, לכל השדים והרוחות? זה היה סיוט. זה היה כמו אחד מהרגעים האלה שבהם מלצר אמר לי "תיהני מהאוכל" והשבתי לו "תודה, גם אתה." מה עבר עליי היום?
ג'קס, כצפוי, חייך בזחיחות.

לפני שהוא סגר את החלון שלו והתחיל לנסוע משם, שעטתי לעבר הדלת.

חדרי ההלבשה של העובדים לא היו גדולים במיוחד, אבל למרבה המזל לא היה שם אף אחד. לאחר מקלחת ארוכה וחמה – לבושה במכנסי ג'ינס והסוודר הכי חמים שלי – צדתי ספל קפה רותח ונסוגתי אל המשרד שלי.

"קידה?" התכווצתי בחלחלה בזמן שהתיישבתי מאחורי השולחן שלי.

ביום מן הימים, כשאהיה רחוקה מספיק ממונטנה, כנראה שאיזכר ברגע הזה ואצחק. אבל לא היום. היום נאבקתי בדחף להתכווץ לכדור מתחת לשולחן ולהסתתר לעד.

מפני שגם זה לא היה אפשרי, ביליתי את השעות הבאות קבורה בעבודה, עושה כמיטב יכולתי לשכוח מהבוקר שעבר עליי. מנסה להרחיק ממחשבותי את חיוכו הזחוח של ג'קס.

ספגתי את החיוך הזחוח הזה במשך שלושה חודשים ארוכים. הראשון הגיע יום לאחר שנפגשנו, בבוקר הראשון שלי בתור המנהלת של חוות הייבן ריבר. בבוקר שבו העמדתי פנים שמעולם לא פגשתי את ג'קס לפני כן.

הוא חיך אליי בזחיות, ומאותו רגע לא הפסיק לשלוח אליי חיוכים זחוחים. ולאחר שלושה חודשים, כבר כל דבר קטן בו הוציא אותי מהעשתונות שלי.

הגבר הזה לא התייחס לשום דבר ברצינות, ובכל פעם שערכנו פגישה של צוות הניהול, הוא התנהג כמו עובד יותר מאשר בעלים. הוא היה כל כך יהיר. כל כך שאנן. מושך במידה כל כך מגוחכת, שזה הרתיח את דמי בעוצמות בלתי הגיוניות.

למה הוא היה חייב להיות כזה שווה? למה הוא היה חייב להיות הבחור מהמכולת? למה הוא לא יכול היה לעבוד בכל מקום אחר? "היי, סאשה." אינדיה הקישה על דלת משרדי הפתוחה ונכנסה פנימה. שערה הבלונדיני המתולתל השתפל סביב כתפיה, חלק ממנו אופף את פניה בזמן שהיא פשפשה בתיק היד שלה, שלפה את המפתחות שלי והניחה אותם על השולחן. "ווסט החנה את המכונית שלך במקום הקבוע."

"תודה." שחררתי אוויר בנשיפה ארוכה. "אני מרגישה כמו מטומטמת."

"למה?" היא הניפה את ידה בביטול. "אנשים פה כל הזמן נתקעים באמצע הכביש. לאף אחד לא אכפת."

"אומר לו בפעם הבאה שאפגוש אותו, אבל תוכלי למסור לווסט תודה בשמי?"

"בטח." היא ניגשה אל אחד מהכיסאות לאורחים, ולא ממש ישבה, אלא יותר רכנה לאחור עד שהיא בסופו של דבר הצליחה להישען, ידיה מייד נשלחות לנוח על גבי בטנה התפוחה.

אינדיה, יחד עם ווסט וג'קס, היו הבעלים של חוות הייבן ריבר. הם החזיקו ביותר רכוש מכפי שיכולתי אי פעם לחלום שיהיה בבעלותי – כמו לא מעט מהאורחים שהגיעו לאתר הנופש. קהל היעד שלנו הורכב מאנשים עשירים מרחבי אמריקה. אבל על אף עושרה, אינדיה הייתה

מתוקה, צנועה, ו... נורמלית. העבודה אצלה בשלושת החודשים האחרונים הייתה חלום מבחינתי.

בחיים אחרים, הייתי רוצה להיות חברה שלה.

בחיים האלה, אסתפק בלהיות העובדת שלה.

"יום יפהפה בחוץ היום." עיניה נישאו אל מעבר לראשי, אל החלונות המשקיפים על החצר הפנימית.

סובבתי את הכיסא שלי והתחקיתי אחר מבטה.

קרני השמש נצנצו על גבי השלג. השמיים היו תכולים, ללא עננים. אדים עלו מהג'קוזי שבחצר. זה היה גן עדן חורפי. כך שיווקנו את המקום לאורחים שלנו, בכל אופן.

כן, המקום היה מרהיב ביופיו. אבל למה היה חייב להיות כל כך קר פה?

"את לא אוהבת את החורף, אה?" שאלה אינדיה.

"אני יותר טיפוס של קיץ."

"את אוהבת להיות פה? במונטנה?" התקווה בפניה הייתה כל כך מובהקת, שכמעט שיקרתי לה.

"זה, הממ... שונה. אני לא ממש טיפוס של טבע, ככה שזה..."
איום ונורא. "לוקח לי זמן להסתגל לשינוי. גם הבית שאני שוכרת רחוק מלהיות מושלם. השכנים, הממ... קולניים. והיו לי גם כמה בעיות עם התשתיות."

עיניה של אינדיה התרחבו. "את שונאת להיות פה?"

הפעם כן שיקרתי. "לא, אני לא שונאת להיות פה."

היא בחנה את פניי במשך דקה ארוכה. "סאשה, תהיי כנה איתי. את אוהבת את העבודה הזאת?"

"כן." זאת הייתה האמת לאמיתה. "פשוט קשה לי עם החורף. זאת לא העונה האהובה עליי."

"את אומללה? אני לא רוצה שתהיי אומללה."

"אני לא אומללה." לא הייתי מאושרת, אבל גם לא הייתי אומללה.

"בבקשה אל תתפטרי," היא לחשה, קולה רווי אימה.

"אני לא מתכוונת להתפטר."

"את בטוחה?"

"כן, אני בטוחה."

"מה אני יכולה לעשות?" אינדיה הושיטה את ידיה, כאילו שהיא יכולה לכפות אותי לכיסא הזה באורח קסם. "מה אני יכולה לעשות?" "שום דבר. זה בסדר. באמת." עוד שקרים. שום דבר בעצם היותי במונטנה לא היה בסדר. אבל זה היה נחוץ. לעת עתה. "אני יכולה לבקש טובה? אם תחליטי לעזוב, בבקשה תבואי לדבר איתי לפני כן."

הנהנתי בראשי. "אני לא מתכוונת לעזוב. אבל אם זה ישתנה, כן, אני אבוא לדבר איתך לפני כן." כתפיה צנחו בהקלה. "אם את צריכה משהו, אני אעביר את שעות אחר הצהריים במשרד שלי בקריאת אימיילים. מאוחר יותר ווסט יביא את הבנים למדורה של שבת."

הייתה זאת מסורת בהייבן ריבר. מדי שבת, הם היו מבעירים מדורה מחוץ לחצר הפנימית, היכן שהילדים יוכלו לצלות נקניקיות וס'מורס. האורחים ייהנו מהמבורגרים שייצלו במדורה. לפני שהשלג החל לרדת, הם היו עורכים משחקי חצר ופעילויות על הדשא. לפעמים אינדיה הייתה שוכרת מוזיקאי מקומי שישיר וינגן בגיטרה.

בני משפחת הייבן הקפידו להשתתף במדורה מדי שבת. בדרך כלל, ווסט ואינדיה הגיעו. על אף שלעיתים קרובות גם ג'קס הגיע. הקפדתי להיות זמינה, וגם לתמוך בצוות העובדים ולהתרועע עם האורחים.

הריח של עשן המדורה תמיד דבק בשערי. בדרך כלל זה לא הפריע לי, מפני שהייתי חוזרת הביתה ומתקלחת לפני השינה. אבל הלילה לא הייתה לי שום ערובה לכך שיהיו לי מים זורמים.

"אכפת לך שאפספס את המדורה הערב?"

"בכלל לא," אמרה אינדיה. "ההשתתפות היא תמיד מבחירה."

"תודה. אני אקפיד להשתתף אחרי שהתינוקת תיוולד."

"גם ג'קס הבטיח להגיע. אולי שניכם תוכלו לתאם ביניכם."

"כמובן." כבשתי אנקה זועפת.

בין אם אהבתי את זה ובין אם לא, לא יכולתי לחמוק מג'קס. וכל

חיוך זחוח שהוא שלח בכיווני היה תזכורת חרישית ליום שבו נפגשנו. לאיך שצעקתי בגלל עגלת קניות. לאיך שפלרטטתי ללא שמץ של בושה בזמן שהגלידה שלי נמסה בשקית הנייר של המכולת. הייתי שבר כלי. הייתי שבר כלי כבר עשר שנים.

תעמידי פנים עד שזה ישבור אותך. זה היה המוטו שלי. עשיתי מאמצים עילאיים להסתיר את האסון שהיו חיי. אבל ג'קס ראה מי אני באמת. הוא ראה את האסון שהוא סאשה ווהן.

אם ככה, מה היה הפלא שהוא חיך אליי בכזאת זחיחות? לפחות לא עבדנו יחד על בסיס יומי. אלא אם הוא היה מגיע לבית ההארכה בשביל לשוחח עם אינדיה, דרכנו לא הצטלבו לעיתים קרובות. ווסט העביר את רוב זמנו בעבודה על החווה ועל עסק הבקר. ג'קס ניהל את טיולי האורחים ועבד בעיקר מחוץ למשרד שלו, באורוות.

"לפני שאלד את התינוקת הזאת," אמרה אינדיה, מלטפת את בטנה, "הייתי רוצה שתתחילי לתאם עם ג'קס את טיולי האורחים. הוא אחראי על רוב הפעילות הזאת, אבל בדרך כלל אנחנו נפגשים אחת לשבוע בשביל להסתנכרן."

"אני בספק שהוא יזדקק למשוב שלי." אוי. השפה שלי נקפצה לפני שהספקתי לעצור אותה.

ואינדיה, חדה כתער, בהחלט שמה לב לזה. "יש איזושהי בעיה עם ג'קס? הוא עשה משהו?"

"לא. זה... אני פשוט לא חושבת שיהיה לי מה להציע. זה תחום המומחיות שלו. אני לא חושבת שהוא ישמח שאתערב לו בעניינים. אנחנו לא בדיוק, הממ... חברים."

"אז כן יש בעיה עם ג'קס."

"לא." הנפתי את ידי בביטול. "זה בסדר. הוא בסדר. הכול בסדר." אינדיה בהתה בי במשך זמן רב כל כך, שכבר התחלתי להתפתל במקומי. היא לא רצתה שאתפטר. תודה לאל. אבל בהחלט לא יכולתי להרשות לעצמי שיפטרו אותי. במיוחד אם היא חושבת שנקלעתי לסכסוך עם ג'קס.

"אני אשמח להיפגש איתו." הבטחתי לה. "אין שום בעיה. קפה?"

אני הולכת להביא עוד קפה. אני יכולה להביא לך משהו? מים. תה. עוגייה."

"לא, תודה." היא הצרה אליי את מבטה. "סאשה, את בסדר?"
 "מעולה!" שיקרתי, לוקחת את הספל הריק שלי מהשולחן, בעודי מזנקת ממקומי. "כנראה יותר מדי קפה. אני מרגישה קצת קופצנית. כדאי שאעבור למים."

היא עדיין הייתה במשרד שלי, עדיין ישבה על הכיסא, מסתכלת עליי כאילו הצמחתי כנפיים, בעודי שועטת לעבר הדלת ונעלמת בהמשך המסדרון.
 "שיט." ג'קס הארור.

זה הכול באשמתי. הוא הביך אותי הבוקר, ועכשיו הרגשתי ששלוותי מעורערת. או שאולי זה היה בגלל המקלחת. או אולי בגלל המכונית. אולי זה היה בגלל המחסור בשעות שינה. זה לא היה היום שלי.

ניגשתי ללובי למלא את ספל הקפה שלי בשנית, נואשת לקפה, ואחר כך נסוגתי אל המשרד שלי. אינדיה נכנסה למשרד שלה. הטלפון שלי צלצל ברגע שהתיישבתי מאחורי השולחן שלי.
 מייקה.

מיהרתי לענות. "שלום. היי. תודה שחזרת אליי."
 "היי, סאשה."

"מה שלומך? הוא בסדר?"

"זה, הממ... הוא עדיין מסתגל לשינוי."

כמעט פרצתי בצחוק נוכח בחירת המילים שלו. אבל בכל הנוגע להסתגלות, מה שאני עברתי היה שולי בהשוואה למה שעבר על אדי. "אבל הוא..." אפילו לא הייתי מסוגלת לסיים את השאלה.

בחיים. האם הוא היה בחיים?

עד כמה נורא זה היה שפשוט רציתי שהוא יהיה בחיים? איך הגענו למצב הזה?

"הוא בסדר," אמר מייקה. "כמו שאמרתי לך בפעם האחרונה, אין הרבה דברים שאני יכול לספר לך."
 "אני יכולה לדבר איתו?"

מייקה היסס, ובכך למעשה ענה לי. "עוד לא."
האם מייקה קיבל את ההחלטה הזאת על דעת עצמו? או שמא אדי
אמר לו מפורשות שהוא לא רוצה לדבר איתי? לא הייתי בטוחה איזו
מהאפשרויות כואבת יותר.

"תמשיכי לכתוב לו מכתבים," הוא אמר. "הוא קורא אותם."
האם בכלל היה אפשר להחשיב אותם כמכתבים? עד כה כל מה
שכתבתי לו היה די קצר. "אני לא יודעת מה לומר לו. בשלב הזה זה
לא יותר מפתקים."

"זה בסדר גמור. תכתבי מה שבא לך. זה לא צריך להיות ארוך או
עמוק. לפעמים פחות זה יותר. הוא פשוט צריך לדעת שאת שם."
"אני פה," לחשתי מבעד לגוש העומד בגרוני. "תודה שהתקשרת
לעדכן אותי."

"אין בעיה. נדבר בקרוב."
"ביי." סיימתי את השיחה ועצמתי את עיניי בחוזקה.
לא כדי לרסן את הדמעות. העיניים שלי היו ריקות מדמעות.
בכיתי כל כך הרבה, שכבר מזמן כל הדמעות אזלו לי.
לפעמים הרגשתי כאילו אני חולמת חלום רע, ושום אעצום את
עיניי חזק מספיק, אם אחסום כל צליל וכל מראה, כשאפקח את עיניי,
אתעורר והכול יהיה בסדר.

רק שכאשר פקחתי את עיניי, פקחתי אותן אל אותו חורף לבן
ומסנוור מחוץ לחלונות שלי. הפניתי אליו את גבי וחזרתי לעבודה.
את ארוחת הצוהריים – שני חטיפי גרנולה ששלפתי מתוך המגירה –
אכלתי ליד השולחן שלי.

אחר הצוהריים הפכו לערב, כשסוף כל סוף יצאתי להפסקה כדי
להחזיר את הספל הריק שלי למטבח. החדר היה שוקק מפעילות, בזמן
שהצוות התכונן לארוחת הערב שתיערך לצד המדורה. נכנסתי ויצאתי
במהירות, אפילו לא טורחת לעצור לומר שלום לריד, השף של אתר
הנופש.

פי נפער בפיהוק בעודי עושה את דרכי חזרה אל השולחן שלי.
קולות נישאו מכיוון משרדה של אינדיה, וסטיתי לעבר דלתה הפתוחה,
מקווה להזדמנות להודות לווסט על חילוץ המכונית שלי.

נעצרתי במקומי בהפתעה, בזמן שאינדיה נופפה באצבע מאיימת מול הפנים של ג'קס. "אתה חייב להיות נחמד לסאשה."
 "מה?" ג'קס פלט נשיפה בזעף. "אני נחמד לסאשה."
 "אם ככה, למה היא שונאת אותך?"
שונאת הייתה מילה חזקה. מעולם לא אמרתי שאני שונאת אותו.

"היא ממש השתמשה במילה **שונאת**?" שאל ג'קס.
 "לא. אבל היא לא המעריצה הכי גדולה שלך." אינדיה הצמידה את כפות ידיה. "אני מתחננת בפניך. תהיה נחמד אליה. אני צריכה שהיא תישאר עד שאסיים את חופשת הלידה שלי."
 "אני נחמד אליה."
 "אם ככה, תהיה נחמד יותר," היא אמרה.
 "טוב," הוא רטן. "היית חייבת לשכור לעבודה מישהי כל כך...
 לחוצה?"

לחוצה. לחוצה? לא הייתי לחוצה.
 נהמה טיפסה במעלה גרוני ופרצה בפראות לפני שהספקתי לרסן אותה.

ווסט, אינדיה וג'קס מייד הסתובבו לשמע הצליל.
 אבל כבר הסתלקתי משם, וצעדתי בסערה לעבר המשרד שלי. ידי לפתה את קצה הדלת, מוכנה לטרוק אותה בחוזקה. אך הצלחתי לרסן את הזעם שגאה בתוכי, הרפיתי מעט מאחיזתי וסגרתי את הדלת בקול נקישה עדין. ואז התיישבתי וכתבתי לאדי מכתב.
 קולות נישאו מהחצר הפנימית בזמן שהרבקתי על המעטפה בול. אורחים התקבצו יחדיו במעילים, כובעים וכפפות ועמדו מתחת למפזרי חום, כל אחד ואחד מהם עוטה לבוש חורפי וחיוך על הפנים. קבוצה של גברים נופפה לשלום בזמן שווסט וג'קס הצטרפו אליהם מסביב למדורה.

אספתי את החפצים שלי, הצמדתי את הכיסא לשולחן וכיביתי את האורות לפני שיצאתי אל המכונית שלי במגרש החניה. הנסיעה הביתה הייתה מזוויעה כפי שהייתה בבוקר.
 על הדלת חיכה לי פתק מבעל הבית שלי, המתנצל על המים. הוא

תיקן את הבעיה באופן חלקי, ככה שהמים הקרים עברו, אבל עד יום שני איאלץ להסתדר בלי מקלחות חמות.

הייתי אמורה לחוש הקלה. החזרה הביתה בתום יום רווי לחצים הייתה אמורה לשמח אותי. אבל בזמן שנכנסתי למיטה שלי, פשוט לא הרגשתי דבר.

ברגע שעצמתי את עיניי, הצעקות החלו. אם השכנים לא הזדיינו, הם רבו.

עצמתי את עיניי כל כך חזק, שכבר נהייתה לי סחרחורת. "מה אני עושה פה?"

אפילו הכרית שהצמדתי לראשי לא עמעמה את הרעש שהגיע מהשכנים. בסופו של דבר, לאחר שעה, הם הפסיקו לצעוק. שמעתי דלת נטרקת ומנוע של מכונית המתעורר לחיים בשאגה. ואז דממה. דממה מדהימה שהציפה אותי בתחושת אושר מענגת. נרדמתי תוך שניות בודדות.

ואז התעוררתי בבהלה לשמע יללה אימתנית. היא הרעידה את החלונות וזעקתה פילחה את שמי הלילה.

"ברצינות?" רטנתי וקמתי מהמיטה. הלכתי אל חדר האמבטיה בצעדים כבדים, הדלקתי את האור וניגשתי לכיור – רק שהסיבה שבגללה לא שטפתי את האיפור מהפנים שלי הייתה שלא היו לי מים חמים.

אצטרך להסתפק במים קרים.

פתחתי את הברז והתזתי על אצבעותיי מעט סבון נוזלי. רגע אחד, העווית פנים באימה למראה העיגולים השחורים תחת עיניי. רגע לאחר מכן, הבית היה שרוי בחשכה מוחלטת. מה. לכל. הרוחות?

היה נדמה שהרוח לועגת לי, מתגאה בהפסקת החשמל שהיא המיטה עליי.

"אני שונאת את מונטנה."

אדי היקר,

היה כל כך קר הבוקר, שכשיצאתי החוצה, השערות שלי קפאו והפכו לנטיפי קרח. הרגשתי כאילו קפצתי לביקור בעתיד וראיתי איך איראה עם שיער לבן. מעולם לא היה לי קר כל כך. אני לא בטוחה שאני מסוגלת להתמודד עם החורף הזה.

חם לך? אתה אוהב את השלג? אני חושבת עליך כל יום, כל הזמן.

היום מישוהו בעבודה אמר שאני לחוצה. בהתחלה כעסתי. זה העליב אותי. אבל הוא צדק. אני באמת לחוצה. אני לא בטוחה שאני יודעת איך להירגע ולהוריד הילוך. הפעלתי עליך יותר מדי לחצים, אה? הייתי כל כך עסוקה בניסיון להישאר עסוקה, שלא קלטתי שהמצב גרוע, עד שהמצב התדרדר כל כך, שכבר לא היה ניתן להתאושש ממנו. תקפיד להתלבש טוב, בסדר? אני מתגעגעת אליך.

ס'

פרק 3

ג'קס

תהיה נחמד. אינדיה פקדה עליי להיות נחמד לסאשה.

לכל הרוחות, הייתי נחמד אליה. הייתי התגלמות הנחמדות מאז היום שבו נפגשנו במכולת. האם מישוהו בחווה ידע על הדרמה עם עגלת הקניות? לא. כי סתמתי את הפה שלי. מאז החלה לעבוד באתר הנופש, האם לא התייחסתי אליה בנימוס? בטח שכן, התייחסתי אליה בנימוס, על אף העובדה שהיא בקושי טרחה להכיר בקיום שלי. מי חילץ את המכונית שלה מהתעלה ביום שבת? אני.

זאת הייתה דוגמא נוספת לנחמדות שהפגנתי כלפיה.

אבל כל הנחמדות הזאת לא תרמה לי דבר, מפני שסאשה עדיין לא חיבבה אותי. בשלושת החודשים האלה לא זכיתי ממנה ליותר מאשר מבטים צוננים וכמה הערות עוקצניות. ביום שבת, היא הוסיפה לרפרטואר שלה גם קידה לגלגנית.

גבר חכם יותר היה בוודאי מרים ידיים. ממשיך בחיים. כל מפגש עם סאשה היה קטלני לאגו שלי.

רק שלא הצלחתי להוציא אותה מהראש שלי. אהבתי את ההערות העוקצניות שלה. הקידה הלגלגנית ההיא הייתה חמודה. לא הייתה שום סיבה שאחשוב שהמבטים הצוננים שלה מושכים, אבל לעזאזל, הם הדליקו אותי בטירוף. אולי מפני שידעתי, עמוק בפנים, שהאישה שוקקת החיים שפגשתי במגרש החניה של המכולת הסתתרה שם איפשהו. היא הייתה חייבת להיות שם איפשהו.

חלפו שלושה חודשים. שלושה חודשים מזוינים, והיא עדיין סירבה להודות שיצא לנו להכיר עוד לפני היום הראשון שלה בבית ההארכה. למה?

לא היה לי ספק שהיא סירבה להזמנה שלי לארוחת ערב בגלל

העבודה שלה באתר הנופש. יכולתי להבין אותה. נכון, היא הייתה יכולה פשוט לומר לי שהיא מתחילה לעבוד בחווה, אבל שיהיה. אולי היא הייתה נבוכה. לא הייתי הבוס שלה, אבל בתור אחד הבעלים, סוג של כן הייתי הבוס שלה, והגבולות האלה היו מטושטשים.

אבל האם גם קשר ידידותי לא בא בחשבון מבחינתה? בשלב הזה, הייתי מוכן להתפשר על להיות בגדר מכר שלה. הייתי מוכן להסתפק בכל דבר, פרט לכתף הקרה שלה.

שלושה חודשים, ושריון הקרח שסאשה עטתה עדיין לא הפשיר. היא הייתה כל כך לחוצה – כנראה שלא הייתי צריך לומר את זה בקול רם ביום שבת, אבל זה היה נכון. ובין אם זה מצא חן בעיניה ובין אם לא, אנחנו נצטרך לעבוד בשיתוף פעולה. בזמן שאינדיה תהיה בחופשת לידה, סאשה ואני נצטרך לבלות יותר זמן ביחד. סירבתי להעביר את השבועות האלה בעבודה בחברתה של מלכת הקרח.

הגיע הזמן לטהר את האווירה בינינו. אחת ולתמיד. אולי אז אצליח להוציא את סאשה ווהן ואת עיניה החומות היפות מהראש שלי. רקעתי עם מגפיי ברצפה מחוץ לדלת הכניסה לבית ההארכה, וסילקתי מהם את שאריות השלג לפני שנכנסתי פנימה. משב חמים קיבל את פניי עם כניסתי ללובי. האוויר היה רווי בניחוחות של בייקון וסוכר חום. מחדר האוכל נישאו אליי צלילי הנקישות של סכו"ם בצלחות והמיית השיחות. נברשת הקרניים התלויה מהתקרה מפזרת אור זהוב ברחבי החדר.

בשבע השנים האחרונות אינדיה ערכה אינספור שינויים באתר הנופש. היא הרחיבה את בית ההארכה, הוסיפה ספא, מרכז כושר ומלתחות בשביל צוות העובדים שלנו. היא הפכה את האסם הישן שלנו לאולם אירועים לחתונות ומסיבות. היא שיפצה את הבקתות ואת חדרי האורחים. היא הפכה את העסק המשפחתי הקטן שלנו לאחד מאתרי הנופש המשובחים ביותר במונטנה. תפוסת האורחים אצלנו הייתה מלאה לשנתיים הבאות, ורשימת ההמתנה הייתה ארוכה להפליא.

אבל על אף השינויים הרבים שאינדיה ערכה, היא גם נותרה

נאמנה לשורשים המשפחתיים שלנו. כל האזורים הקרובים לליבנו נותרו כמעט כפי שהיו.

פרט לשרדוג התאורה, הלובי נראה בדיוק כפי שהוא היה כשהייתי ילד. קירות עץ בסגנון של פעם. רצפה מעץ אלון שסבא שלי התקין בעצמו. ואותה נברשת קרניים שסבתא שלי הזמינה במיוחד בשביל החלל הזה.

זה היה אחד מהמקומות האהובים עליי בחווה. האנרגיה מהאורחים. הנוסטלגיה. האוכל והקפה החם. בכל פעם שביקרתי פה, הרגשתי כאילו אני חוזר הביתה.

בעבר בית ההארחה היה אחד מנקודות העצירה הקבועות בשגרה היומית שלי. הייתי קופץ למלא את התרמוס שלי או לקחת לעצמי אוכל מהמטבח. בימים שבהם לא הייתי גמור מעייפות, הייתי עושה צחוקים עם אינדיה במשרד שלה או משוחח עם האורחים.

אבל לאחרונה נמנעתי מביקורים בבית ההארחה.

בגלל סאשה.

אבל מספיק. הייתי חייב לשים לזה קץ. לא היינו חייבים להיות חברים, אבל נמאס לי לראות אותה מזעיפה פנים בכל פעם שאני נכנס לחדר.

"בוקר, אמרתי למינדי כשחציתי את הלובי.

"הי, ג'קס." היא נופפה אליי באצבעותיה מדלפק הקבלה.

"סאשה פה?"

מינדי הנהנה בראשה. "היא במשרד שלה."

"מצוין." התחלתי להתקדם בכיוון המסדרון, אך לפני שהספקתי להיעלם, מינדי הגיחה ממקומה מאחורי השולחן שלה וחסמה את דרכי.

"רציתי להודות לך שוב על הטרמפ ביום שבת," היא אמרה.

"אין בעיה. גם ככה נסעתי העירה." סבא היה זקוק לכרטיסי הגירוד שלו.

ביום שבת בבוקר מינדי תפסה טרמפ לחווה למשמרת שלה. החברה שהורידה אותה בחווה נסעה, ותכננה לחזור לאסוף אותה באותו ערב. רק שמינדי לא עברה בשבת. היא התבלבלה במשמרות שלה.

אז הצעתי לה טרמפ הביתה, כדי שהיא לא תצטרך לשבת בבית ההארכה כל היום.

זוהי הצידה במטרה לחלוף על פני מינדי, אבל היא הניחה יד על זרועי והתקרבה אליי. יותר מדי.

ובכן, לעזאזל. מינדי הייתה די נחמדה, אבל לא היה לי שום עניין בקשר רומנטי איתה. אפילו לא קצת. עכשיו המצב בינינו עמד להפוך למביך.

"אתה רוצה ללכת לשתות או משהו אחרי העבודה?" היא עפעפה אליי בריסיה בעודה שואלת אותי.

למה נשים מעפצפות בריסים שלהן? זה ממש לא השפיע עליי, אבל זה קורה לעיתים כל כך קרובות.

רגע. האם היא באמת התבלבלה במשמרות שלה ביום שבת? או שזאת הייתה מעין תחבולה?

"תראי, מינדי. אני מעריך את ההצעה, אבל לא, אנחנו לא יכולים ללכת לשתות או משהו אחרי העבודה."

"אה." היא שרבה את שפתייה.

שנאתי שמשרבים אליי שפתיים.

"זה מפני שאני עובדת פה, נכון? מפני שאתה, כאילו, הבוס של הבוסית שלי." היא העיפה מבט מעבר לכתפה, מוודאת שאנחנו לבד, לפני שהיא הנמיכה את קולה. "אני יכולה להתפטר."

מה לעזאזל? ברצינות? היא תתפטר מהעבודה שלה בשביל דייט? אני לא מבין נשים. "אל תתפטרי מהעבודה שלך."

"אתה בטוח? אני לא אוהבת לעבוד תחת סאשה. היא מאוד..."

מקצועית. שלווח. מאורגנת.

"היא כל הזמן נותנת לי הוראות," אמרה מינדי.

"טוב, היא הבוסית שלך."

"כן, אבל אתה יודע למה אני מתכוונת."

לא. לא היה לי שמץ של מושג. "אל תתפטרי מהעבודה שלך,

מינדי. בסדר?"

שרבוב שפתיים נוסף.

הגיע הזמן לשים קץ לשיחה הזאת. חילצתי את זרועי מאחיזתה.

היה בי חלק שרצה פשוט לסיים את האינטראקציה איתה וללכת. אבל לא הייתי בטוח שמינדי היא אחת שיודעת לקרוא בין השורות. אז וידאתי שהמסר שלי יובהר בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

"גם אם לא היית עובדת פה, עדיין לא הייתי חושב שזה רעיון טוב שנצא לדיוט."

עיניה נפערו בתדהמה. "מה? למה לא?"

בעבר הייתי ממציא איזושהי שטות מגוחכת, כמו משהו על זה שאני פוחד ממחויבות או שאני סוחב איתי יותר מדי מטענים מהעבר כדי להיות במערכת יחסים. אבל רוב הפעמים, בכל פעם שהייתי מנופף בדגלים האדומים שלי, במקום להדוף את הנשים הרחק ממני, זה רק היה מפתה אותן להתקרב אליי עוד יותר.

מתברר שהן ראו בי אתגר. גבר שהן יוכלו לתקן.

"יש מישהי אחרת שמוצאת חן בעיניי," אמרתי לה. וזאת הייתה האמת לאמיתה.

"אה. אם ככה, למה פלרטטת איתי ביום שבת?"

ברצינות? היא חשבה שזה שדיברתי איתה על הכלב שלה נחשב לפלירטוט?

"טוב, אני מאחר לפגישה עם סאשה." חלפתי על פניה, הפעם בהצלחה. "נתראה."

היא כחכחה בגרונה. "כן. אני מניחה."

כן, מביך. נפלא. זאת בדיוק הדרך שבה לא רציתי להתחיל את היום שלי.

שזרתי יד בשערי בעודי חוצה את המסדרון. ואז יישרתי את חזית מעילי ונשמתי נשימה מרגיעה, לפני שהגעתי למשרד של סאשה. הלב שלי הלם במהירות מסחררת בזמן שחציתי את מפתן משרדה.

מה היה בסאשה ווהן שכל כך ערער את השלווה שלי? אף אישה מעולם לא השפיעה עליי בעוצמות כאלה. זה בוודאי העיד על משהו, לא?

כחכחתי בגרוני והקשתי על דלתה הפתוחה.

עיניה היפות נישאו אליי ממסך המחשב שלה. למשך שבריר

שנייה, הן התרחבו ושפתיה נפשקו, כאילו נשימתה נעתקה מפיה. ואז אותה הבעת הפתעה חשופה התפוגגה ונעלמה, ואת מקומה תפסו מבט קריר וארשת פנים חתומה.

אחחח. זה היה מרגיז ומעצבן ו... יפהפה. לא הייתה שום סיבה שאישה שנוכחותי מרתיחה את דמה עד כדי כך תהיה כל כך שווה בעיניי.

"תיכנס," היא אמרה, קולה קר.

עמדתי בפתח ושילבתי את זרועותי על החזה שלי. היום לא התחשק לי לקבל ממנה הוראות.

"או שלא," היא מלמלה, מחליקה את שערה על הרקה שלה. היא אספה אותו בקוקו על עורפה. לחוצה.

ומרהיבה ביופייה. מרהיבה ביופייה כמו גן העדן החורפי מחוץ לחלונות שמאחורי גבה.

חוץ מאשר ביום שבת, כשהשיער שלה היה רטוב וקפוא, נדיר שיצא לי לראות את השיער שלה ארוך ופזור, כפי שהוא היה כשפגשתי אותה במכולת.

כמו ברוך הימים, הוא היה מעוצב לכדי שלמות. כל שערה הייתה במקומה המדויק.

אלוהים, מה לא הייתי נותן בשביל למשוך בשיער שלה ולהתיר אותו במו ידיי. להתיר את האישה הזאת במו ידיי ולהתכונן בה מתפרקת לגורמים בתגובה למגע שלי.

אבל מפני שידעתי שקרוב לוודאי שזה לא יקרה, הגיע הזמן לעשות את הדבר שלשמו באתי הנה. ולפתוח בהתנצלות.

"אני מתנצל שקראתי לך לחוצה."

"אה." היא מצמצמה, היה ניכר עליה שהיא ציפתה שאלך בכיוון אחר לגמרי. המגננות שלה ירדו, ולהרף עין כתפיה נשמטו ברפיון. אבל הן חזרו למקומן באותה המהירות שבה הן צנחו, בזמן שזקפה את גבה ואמרה באדישות. "אני באמת לחוצה. אין צורך להתנצל על זה שציננת את האמת. זה בסדר."

האם זה באמת היה בסדר? היא לא נשמעה כאילו שזה בסדר מצידה. "את גם חכמה. ואת עובדת קשה. ויפה."

גוון ורדרד צבע את לחייה, ועיניה פיזו בכל רחבי החדר בניסיון להימנע ממבטי.

לשם שינוי, היה נחמד לא להיות היחידי מבינינו ששלוותו מעורערת. התרחקתי ממשקוף הדלת ונכנסתי לתוך המשרד. עיניה של סאשה נישאו לעבר עיניי בחטף.

"לטענתו של ווסט, אני בקושי מסוגל להתייחס למשהו ברצינות," אמרתי. "אולי זה דווקא טוב להיות קצת לחוץ."

היא התבוננה בי בזהירות בזמן כשהתיישבתי על אחד הכיסאות מול שולחנה, התרווחתי לאחור והשענתי את קרסולי על ברכי.

"אינדיה אמרה לי שאנחנו צריכים להתחיל לתאם בינינו בקשר לטיולי האורחים."

"כן." היא כחכה בגרונה.

"בסדר." הנהנתי בראשי. "מה את צריכה?"

"האמת היא שאין לי הרבה מידע על החלק שלך בעסק."

"אם ככה, אני אתן לך סקירה כללית." מאז שסאשה החלה לעבוד בתור מנהלת, היא התמקדה בעיקר בבית ההארח. פיקוח על ניקיון החדרים. תחזוקת המקום. השגחה על האוכל. אם זה קרה תחת הגג הזה, זה היה בתחום אחריותה.

תוך שלושה חודשים בלבד, נדמה שהיא הצליחה לגבש הבנה יסודית אודות כל ההיבטים השונים של אתר הנופש. נדהמתי נוכח המהירות שבה היא הטמיעה את כל המידע הזה.

אינדיה לא רצתה להפיל על סאשה גם את טיולי האורחים, במיוחד לא כשהיא רק החלה לעבוד פה. אבל עכשיו, לאחר שסאשה כבר הכירה את העבודה הבסיסית, היו דברים נוספים שהיה עליה ללמוד.

"אולי תוכל להסביר לי איך עובד תהליך ההזמנה," היא אמרה. "ככה אוכל לענות על שאלות האורחים. נכון לעכשיו, אני פשוט מעבירה את השאלות האלה לאינדיה."

"בטח. נראה לי שגם כדאי שתצאי לכמה מהטיולים האלה."

"אה, הממ..." היא הנידה בראשה. "זה בסדר. נראה לי שאסתפק

בפרטים הלוגיסטיים."

"אפילו לא תצטרפי אלינו לנסיעה בעגלת חציר?"

"אלרגיות." עיניה נישאו אל התקרה בחטף. זה קרה כל כך מהר, שכמעט פספסתי את זה. כמעט.

סאשה לא הייתה אלרגית, נכון?

"וסוסים? את אלרגית גם לסוסים?"

"לא. אבל אני לא ממש טיפוס של סוסים."

"ובכל זאת בחרת לעבוד בבית הארחה במונטנה, היכן שרכיבה על סוסים היא האטרקציה המרכזית."

"בשביל האורחים."

"ולמה לא בשבילך?"

היא משכה בכתפיה. "זה לא כל כך מעניין אותי."

"אה." זויתי שפתיי התעקלה. "את פוחדת מסוסים?"

"לא." עיניה היפות שוב נישאו אל על.

מעניין, כבר יצא לי להבחין בתגובה הזאת בעבר, אבל עד עכשיו לא הבנתי מה פירושה. האם היא ידעה שהיא מרימה את המבט כשהיא משקרת? זה היה סימן שהסגיר אותה בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

חיוך זחוח עיקל את שפתיי. יהיה לי כיף לתפוס את כל השקרים שלה על חם.

"מתרגשת לקראת המסיבה ביום שבת?" שאלתי, משנה את נושא השיחה.

"לא במיוחד. אני לא ממש טיפוס של מסיבות."

האישה הזאת. לא נסיעה בעגלת חציר. לא סוסים. לא מסיבות. האם היא שונאת את כל מה שכיף?

ביום שבת תיערך מסיבת העובדים השנתית של חוות הייבן ריבר. זאת הייתה מסורת שווסט ואינדיה החלו לפני חמישה חורפים. במקום לקיים מסיבת חג מולד גדולה באחת מהתקופות העמוסות בשנה, אנחנו עורכים בינואר מסיבה לכל צוות העובדים.

למשך לילה אחד בלבד, אנחנו סוגרים כמעט הכול באתר הנופש. שריינו את היום מבעוד מועד, ככה שנצטרך להתמודד עם כמה שפחות הזמנות של אורחים. לעיתים קרובות העובדים שוכרים חדרים, ככה שהם לא יצטרכו לנסוע חזרה העירה. אנחנו מתפעלים

את בית ההארכה עם צוות מצומצם, על מנת שכמה שיותר אנשים יוכלו לקחת חלק באירוע.

להקה מקומית תופיע בחלל המיועד לריקודים. נהנה מאוכל ושתייה במשך כל הלילה. אפילו יהיה שירות הסעות לעיירה ובחזרה בשביל מי שלא ירצה להישאר לישון, ככה שאף אחד לא יתפתה לנסוע הביתה שיכור.

"יהיה ממש כיף," אמרתי לסאשה. "אל תבריזי."

"לא תכננתי להבריז." הרמת מבט חטופה נוספת. שקר נוסף.

חייכתי בעליזות והנדתי בראשי, עומד לחשוף את השקר שלה, כאשר הטלפון על שולחנה החל לצלצל.

היא הרימה את הטלפון והביטה במסך. "אני חייבת לענות."

"תמצאי אותי מאוחר יותר, כשתרצי לדבר על לוחות הזמנים."

"בסדר." היא העיפה מבט בכיוון הדלת, מבט שכל כולו אומר

תסתלק מפה, ומהר.

קמתי מהכיסא ויצאתי מהמשרד, בעודי שומע אותה עונה לטלפון.

"הי, מייקה."

מייקה. מי זה מייקה?

אם הייתי שואל, כנראה הייתי מקבל שקר נוסף.

אז סגרתי את הדלת שלה ועשיתי את דרכי אל הלובי. הפגישה

תאמה את הציפיות שלי. היא לא הייתה גרועה. גם לא מעולה. אבל לא גרועה.

המזל עמד לצידו כשהגחתי מהמסדרון. מינדי שוחחה בטלפון עם אורח, ככה שיכולתי להימנע מעוד מפגש מביך איתה. החשתי את צעדיי, משתוקק לחמוק החוצה לפני שהיא תסיים את השיחה. כמעט הגעתי לדלת, כמעט יצאתי לחופשי, כאשר היא נפתחה ולילי נכנסה פנימה.

לכל הרוחות. כנראה שלא אצליח להימנע ממפגשים מביכים. לא

היום.

"ג'קס. אה, הממ... היי." היא מיהרה להסוות את הפתעתה, בעודה

רוקעת בכפות רגליה בניסיון לנער את השלג מנעליה.

"הי."

"היי." היא תחבה קווצת שיער שחורה מאחורי אוזנה. יכולתי להבחין ביותר קווצות שיער אפורות מדרך כלל. שיערתי שהיא הפסיקה לצבוע את השיער שלה. "מה קורה?" "בסדר," השבתי בקצרה.

האם היא התכוונה לזוז מדרכי? או פשוט לחסום את הדלת לעד? בהחלט הייתי צריך להשתמש היום בכניסת העובדים הצרדית.

"אני פוגשת את ווסט לקפה וארוחת בוקר, אם תרצה ל –" "אני לא יכול." להצטרף אליהם? בשום פנים ואופן. אשמח לאכול ארוחת בוקר עם אחי, אבל לא עם לילי. החוויתי בראשי לעבר הדלת שהיא המשיכה לחסום. "אני חייב לעבוד. אני מוביל היום נסיעה בעגלת חציר."

על אף שהטיול יוצא רק בשלוש, ושאני לא זקוק ליותר משעה כדי להתכונן אליו. פרט שלילי ידעה. בניגוד למינדי, לילי ידעה לקרוא בין השורות. והעדפתי לנקות אורוות מאשר לאכול איתה ארוחת בוקר.

"הבנתי." היא העוותה את פניה כשזזה הצידה. "אתן לך להמשיך בעניינים שלך."

בלי להיפרד ממנה לשלום, פתחתי את הדלת, חלפתי על פניה ויצאתי החוצה. משב רוח קר כקרח הצליף בפניי, אך הקור לא הצליח לצנן את זעמי בעודי עושה את דרכי אל האורוות. לאחרונה לילי החלה לבקר באתר הנופש לעיתים קרובות יותר. לעיתים קרובות מדי לטעמי. בכל פעם, הרגשתי כאילו סוטרים לי בפניי.

היא הייתה נשואה לאבא במשך שנים, ועבדה בתור מנהלת אתר הנופש. בתור ילד, את השעות שביליתי בלובי הזה העברתי לצידה. אבל היא הייתה אימא של ווסט, לא שלי. משהו שהיא הקפידה להבהיר לי בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים.

ככה שאם היא הגיעה הנה בשביל לראות אותי, זה היה בסדר גמור מבחינתי. זאת הייתה החווה שלו. אבל היא הייתה יכולה להניח לי לנפשי. לכל הרוחות.

לא הייתי הבן שלה – זאת הייתה ההחלטה שלה, לא שלי.

לילי הייתה האימא היחידה שאי פעם הכרתי. היא החליפה לי חיתולים. היא נענעה אותי עד שנרדמתי. היא שרה לי שירי ערש כשהיו לי סיוטים.

אבל היא שרטטה גבול ברור מאוד. הייתי לא יותר מאשר הילד הממזר שנולד בעקבות סטון של אבא מלפני מספר עשורים. לילי שרטטה את הגבול הזה.

היה נהדר אם היא הייתה מסוגלת לכבד את הגבול המזוין הזה, ולהניח לי לנפשי, לכל הרוחות.

עד שהגעתי לאורוות, הזעם שלי החל לדעוך. פתחתי את הדלת ונשמתי לתוכי את ניחוח החציר והעפר והסוסים. היום היו באורווה לא יותר מכמה סוסים בודדים. רובם היו בחוץ, זוללים את החציר שפיזרנו להם הבוקר.

המבנה הזה היה עוד אחד מהשרדוגים של אינדיה. הוא היה עצום, עם תאים רחבים בשביל בעלי החיים ושפע של מקום לאחסון. בסמוך למבנה ניצב בניין חדש נוסף – בית מלאכה שבו שמרנו את הציוד ואת כלי העבודה שלנו הרחק מנזקי מזג האוויר. האורוות ובית המלאכה היו רחוקים מבית ההארכה, אך קרובים מספיק כדי שאורחים יוכלו להגיע לפה ברגל ולצאת לטיולים המאורגנים.

חציתי את המסדרון הארוך בדרכי למשרד שלי, ואז פתחתי את הדלת והדלקתי את האור. בעוד שהמשרד של סאשה היה מאורגן ונקי, המשרד שלי היה שרוי בתוהו ובוהו מוחלט. ניירת הייתה מפוזרת על פני השולחן. לוח השנה על הקיר פיגר בחודשיים. פח האשפה עלה על גדותיו מרפים מקומטים וממספר פחיות בירה.

אם סאשה רוצה לסקור את תהליך ניהול היציאה לטיולים, יהיה קל יותר לעשות את זה פה מאשר בבית ההארכה. אבל הייתה לי הרגשה שהיא תעיף מבט אחד כבלגן שלי ומייד תימלט על נפשה, אז לקחתי את שקית הזבל ונשאתי אותו אל פח האשפה הגדול שניצב ליד האורוות.

סוס צהל, הצליל מהדהד בין תקרות העץ, בדיוק כשהדלת נפתחה. האור מבחוץ היה כהבזק לבן לפני שהוא נעלם, בזמן שאבא נכנס פנימה וסגר את הקור מאחוריו.

הוא רקע במגפיו והסיר את כפפות העור שלו. "הי."
 "היי."

"הנחתי שתהיה פה. בדיוק נתקלתי בלילי בבית ההארכה."
 היא בטח העיפה בו מבט ומייד שינתה את דעתה לגבי ארוחת
 הבוקר. או שאולי זאת הייתה הסיבה שהוא בא הנה. הוא היה זה שברח
 ממנה.

בעוד שלא הרביתי לשוחח עם לילי בשנים האחרונות, מאז הריב
 הגדול שלנו לפני שעזבתי ללמוד בקולג', עדיין הכרנו זה בקיומו של
 זה, גם אם האינטראקציות בינינו היו קצרות ורעועות.
 אבל עם אבא היא לא דיברה כבר שנים רבות. היא לא החליפה
 איתו אפילו מילה אחת. היא לקחה את הרעיון של טיפול בשתיקה
 לרמה אחרת לגמרי.

"מה קורה?" שאלתי את אבא.

"חשבתי לבדוק אם אתה זקוק לאיזושהי עזרה היום."

"לא, לא ממש."

"אתה בטוח?"

"כן. אני מסתדר. שקט היום."

"אה." אבא הזעיף פנים. האם הוא היה משועמם או משהו כזה?
 אבא לא ממש ידע איך יושבים באפס מעשה ומתבטלים, ועל אף שהוא
 יצא לפנסיה כבר לפני יותר משבע שנים, הוא עדיין ניסה להסתגל
 להאטה בקצב החיים.

ימי שני בחורף היו הימים הכי שקטים מבחינת טיולי האורחים. היה
 קר מכדי לצאת לרכיבות ארוכות. לרוב העובדים שלי היה יום חופשי,
 ובעוד שהצענו שיעורי רכיבה פרטיים, כרגע אף אחד מהאורחים לא
 נרשם לשיעור, כך שגם אני נותרתי היום עם שפע של זמן פנוי.

היו ברשותנו מספר אופנועי שלג שנועדו לסיורים מסביב לחווה,
 אבל הפעילות הספציפית הזאת בדרך כלל לא הייתה מתקיימת בימי
 שני. הפעילות היום הייתה נסיעה בעגלת חציר עם שוקו חם. ככה
 שהאורות היו שקטות. הספא, לעומת זאת, היה עמוס בימי שני.

"אני יכול להוביל את הנסיעה בעגלת החציר," הציע אבא.

"באמת? קפוא בחוץ."

"לא מפריע לי."

אם ככה, הוא בוודאי נואש. הפעם האחרונה שאבא הציע להוביל טיול הייתה, ובכן... כבר לא זכרתי מתי זה קרה. בהחלט לא בזמן שהטמפרטורות צנחו אל מתחת לאפס.

זה קרה לפני שאינדיה קנתה את החווה. ולפני זה, ווסט ואני היינו אחראים על הטיולים יחד עם הצוות.

אבא נאנח בכבדות. "אני בסך הכול מנסה לעזור. אם אני יכול." "אה." האם הוא הציע לעזור במטרה לזכות בליבי בשנית? או שמא בליבו של ווסט?

היה הרבה מתח בין אבא שלי לאחי הבכור. לפני שנים, אבא פעל מאחורי הגב של ווסט ומכר את החווה לאינדיה. זה היה לפני שווסט ואינדיה הפכו לזוג.

מבחינתי, תחושת הבגידה הזאת דעכה עם הזמן. מבחינת ווסט? לא הייתי בטוח שהוא הצליח להתגבר עליה באמת. בסופו של דבר הכול הסתדר, אבל אחי סירב להרפות מתחושת הבגידה. בעוד שהמכירה פגעה ביחסים שלי עם אבא, היא כמעט שמה קץ ליחסים שלו עם ווסט.

"אם אתה באמת רוצה להוביל את הטיול בעגלת החציר, אני לא מתכוון לעמוד בדרכך." בבית חיכו לי מספר פרויקטים שלא הייתה לי התנגדות לבצע.

"מצוין. אני אשמח לעשות את זה." הוא טפח לי על השכם, ואז עטה את הכפפות שלו. "אני אחזור אחר הצהריים. הטיול יוצא בשלוש?"

הנהנתי בראשי. "כן. בשעה שלוש. האורחים יכולים לעבור בחדר האוכל ולאסוף את המשקאות שלהם. ואז הם יבואו לפה ותצאו לדרך." "נשמע טוב." הוא נופף בידו, והלך לעבר הדלת.

לאחר שהוא הסתלק, הסתובבתי במעגל באיטיות, מוודא שאין שום דבר שדחוף שאטפל בו היום. ואז כיביתי את האורות במשרד ויצאתי אל הטנדר שלי שחנה בחוץ כדי לנסוע הביתה.

הנתיב היה מורכב מלא יותר מאשר שני נתיבים צרים של סימני צמיגים בשלג, אבל לא באמת הייתי זקוק לכביש. לא בהתחשב בכך

שהייתי האדם היחידי שנסע מפה בדרך קבע. מדי פעם אבא או ווסט או סבא וסבתא שלי היו קופצים לביקור בבית שלי, אבל רוב הזמן לא היו לי יותר מדי מבקרים. הייתה לי פיסה מבודדת ושקטה מחוות הייבן ריבר שהייתה כל כולה שלי.

לפני עידנים, סבא וסבתא שלי בנו שתי בקתות שנועדו למגורי עובדים במשרה מלאה. נעשה בהן שימוש למשך תקופה מסוימת כשאבא שלי היה ילד, אבל זה היה זמן רב לפני שנולדתי. רוב חיי הן עמדו ריקות, מתמודדות עם העונות של מונטנה שנה אחר שנה.

כשהייתי ילד, הבקתות היו מבצרי המסתור שלי. בתור נער מתבגר, אני והחברים שלי היינו מתגנבים החוצה ועורכים בהן מסיבות. ואז, אחרי הקולג', כשחזרתי הביתה כדי לגור בחווה, החלטתי להשתלט עליהן בעצמי ולשפץ אותן כמו ידיי.

היה עליי לעבוד בפרך במשך מספר שנים כדי להפוך אותן לבתים. את רוב עבודת השיפוצים ביצעתי לבדי, וגנבתי את ווסט בכל פעם שהייתי זקוק לעזרה נוספת. כעת הבית שלי היה מוכן. לפני כמה שנים הרחבתי את הבית במידה משמעותית, וכעת הוא בקושי הזכיר את המבנה הקטן שהיה בעבר.

הבקתה השנייה הייתה הפרויקט האחרון שלקחתי על עצמי. מפני שלא גרתי שם, עבודת השיפוצים התנהלה באיטיות, אבל לאחר מספר חודשים ארוכים, גם היא כבר הייתה כמעט מוכנה.

החזקתי בבעלותי את אלפיים הדונם שהקיפו את הבתים שלי. הייתה זו מתנה מווסט ואינדיה שעדיין לא הייתי בטוח שאני ראוי לה. בעוד שווסט והיא החזיקו בבעלותם ברוב השטח, גם אני, סבא וסבתא שלי ואבא שלי החזקנו בבעלותנו לא מעט שטחים.

החלקה שלי הייתה במיקום הכי יפה בכל השטח שלנו. ווסט טען שהחלקה שעליה הם בנו את ביתם הייתה טובה יותר – אחי לא טעה לעיתים קרובות, אבל הפעם הוא טעה.

האחו העצום שכיתר את ביתי היה מכוסה בשמיכת שלג. הצמחים ירוקי-העד היו מעוטרים בכפור, ונצנצו תחת שמש הבוקר. ענני עשן עלו מארובת התנור בגג ביתי.

פילסתי נתיב בשלג אל הבקתה הסמוכה אל ביתי ונכנסתי פנימה. רצפת עץ האלון הייתה חדשה, ורציתי שהיא תמשיך להיראות מושלמת לעוד זמן מה, אז חלצתי את המגפיים שלי כשנכנסתי פנימה, ועשיתי את דרכי אל חדר הכביסה שבירכתי הבית.

היה זה החלל האחרון שהייתי צריך להשלים את שיפוצו. כל שאר החדרים היו מוכנים ומרוהטים. אריחי האבן היו מונחים במקומם, והיה צריך לסתום את החריצים ביניהם, ואחר כך להביא מייבש ומכונת כביסה חדשים.

אבא חשב שאין טעם לשפץ את הבקתה הזאת, שאני סתם מבזבז כסף. הוא חשב שעדיף לי להשקיע את הזמן שלי בהחרבת המקום עד היסוד. אולי הוא צדק. הבקתה עמדה במרחק חמישים מטרים מהבית שלי, ולא היה לי שום רצון בשכנים. אבל המחשבה על הריסת אחת מהיצירות של סבא כיווצה לי את הבטן.

נכון, המבנה נראה שונה לעומת העיצוב המקורי שלו. אבל הוא עדיין עמד במקומו. זה גם משהו, לא?

ניסיתי לשמור על המבנה המקורי ככל האפשר. בשני הבתים השארתי את חיפוי העץ המקורי ושילבתי אותו עם לוחות העץ החדשים. שיפצתי והתקנתי מחדש כמה מהדלתות המקוריות, אחת במזווה שלי והשנייה בחדר הכביסה הזה. אפילו שמרתי את אחת מהאמבטיות המעוגלות של סבתא בשביל חדר האמבטיה בחדר הראשי.

לאחר שהכנתי את כל הציוד שלי, ניגשתי לעבודה והתחלתי ללטש את הרצפה, בדיוק כאשר הבטן שלי החלה לקרקר מרעב לארוחת צוהריים. עמדתי ליד הכיור במטבח ושטפתי את ידי, כששמעתי שאון של מנוע מבחוץ. ניגבתי את ידי, ניגשתי לדלת ופתחתי אותה בדיוק כשווסט יצא מהטנדר שלו.

"הי." נופפתי לו שייכנס.

"היי." הוא לחץ את ידי בעודו נכנס פנימה, מגפיו מצטרפים למגפיי. "המקום הזה נראה מעולה. הספקת הרבה מאז הפעם האחרונה שהייתי פה."

"תודה. אני עסוק בשיפוצים פה מאז חג המולד."

הוא נכנס עמוק יותר לתוך הבית, מסתובב במעגל איטי וסורק את הסביבה. "ריהטת את כל הבית?" משכתי בכתפיי. "חשבתי שהמקום הזה יכול לשמש כבקתת אירוח, בכל פעם שיהיו לנו אורחים שלא ירצו לישון בבית ההארוחה." לא שהיו לנו יותר מדי אורחים. לי בהחלט לא היו. לא דודות או דודים. לסבא וסבתא שלי היה בית משלהם. לאבא היה את הבית שלו. מדי פעם חבריי מהקולג' היו קופצים לביקור, אבל לעיתים נדירות בלבד.

אולי פשוט אשן פה כשיהיה לי צורך בנוף אחר. ווסט המהם, מלטף את לסתו המעוטרת זיפים. "זה יכול לעבוד." "מה יכול לעבוד?" "אני, אה... צריך טובה ממך." הוא חג באיטיות פעם נוספת, ואז פנה להביט בי. "אני צריך שתיתן לסאשה לגור פה." אין סיכוי ששמעתי אותו היטב. "סליחה?"

פרק 4

סאשה

אימייל פתוח הוצג על מסך המחשב שלי. המילים התערבבו יחדיו לכדי כתמים אפורים מטושטשים. זה היה הניסיון השלישי שלי בקריאת האימייל. הוא הגיע ממפיקת חתונות מפיניקס. הכלה שלה רצתה... משהו. בכל פעם שהגעתי למשפט השני, המחשבות שלי החלו לנרדר.

המוח שלי לא הצליח להרפות מהשיחה שלי עם מייקה. אתמול הייתה תקרית עם אדי. "עימות", לפי מייקה. כלומר, קטטה נוספת. היה עליהם לבודד אותו. שוב. מייקה לא היה יכול לפרט. התוכנית של אדי הייתה מורכבת מפרוטוקולים שסודיותם נשמרה בקפידה. אבל מפני שהיה צורך בטיפול רפואי, הוא לא רצה שאהיה מופתעת כשאראה את תוספת החיוב בחשבונית הבאה שאקבל. ביקשתי לשוחח עם אדי, אבל מייקה אמר לי שזה עדיין בלתי אפשרי.

פשוט תמשיכי לכתוב מכתבים.

האם זאת תהיה התשובה של מייקה לכול? מכתבים? הדבר האחרון שרציתי היה לכתוב פתק נוסף. בכל פעם ששלשלתי מכתב לתוך תיבת הדואר, הרגשתי כאילו שאני שולחת פיסה מליבי אל הריק, בדיעה שלעולם לא אזכה לקבל אותה בחזרה. אבל אם זאת כל התקשורת שיכולה להיות בינינו, שכך יהיה. אנחנו נעבור את זה. אני אעבור את זה. גם אם פירוש הדבר שיהיה עליי להמשיך לשלוח מכתבים.

אז לאחר השיחה שלי עם מייקה, התיישבתי לכתוב פתק לאדי. לא כתבתי הרבה. היה נדמה שהמכתבים שלי הולכים ומתקצרים.

אולי כשאדי יענה, כשנפתח דרך ההודעות האלה דו שיח, יהיה לי יותר מה לכתוב לו. עד אז, איאלץ להסתפק במסרים קצרצרים.

לאחר שהמעטפה נחתמה ואוחסנה בתיק היד שלי, מוכנה להילקח אל סניף הדואר בדרכי הביתה, חזרתי להתמקד באימייל שלי. הקריאה בפעם הרביעית עבדה כמו קסם. הכלה רצתה לערוך את צילומי החתונה שלה כשהיא והחתן רכובים על סוסים, אבל לא על סתם סוסים, אלא על שני סוסים שחורים. האם אנחנו עושים דברים כאלה? האם בכלל יש לנו שני סוסים שחורים?

כדי שאוכל להשיב על האימייל הזה, היה עליי להפנות את השאלה לג'קס.

לא רציתי לשוחח עם ג'קס, לא שוב. לא פעמיים באותו היום. אם לא הייתי טרודה במחשבות על השיחה עם מייקה, הייתי עסוקה בשחזור כל שנייה ושנייה מהביקור של ג'קס במשרד שלי הבוקר. כמה טוב הוא נראה על הכיסא במשרדי, לסתו מעוטרת בזיפים ושערו פרוע. מעולם לא הייתי בקטע של שיער מדובלל, עד שפגשתי את ג'קס.

הוא גם הדיף ניחוח נעים. הוא תמיד הדיף ניחוח נעים, אבל קלטתי רמז לניחוח של סבון, כאילו הרגע התקלח. הוא התנצל בפניי בזמן שדמיינתי אותו עירום. אני מוכנה להמר שיש לו שרירי בטן מרהיבים וישבן קשה כאבן. אני מוכנה להמר שהוא יכול להמיס אישה באמצעות נשיקה בודדה. אני מוכנה להמר שהסקס עם ג'קס הוא פשוט –

"תתרכזי, לכל הרוחות", רטנתי. תפסיקי לחשוב על סקס עם ג'קס. "סאשה?"

תשומת ליבי הוסבה אל הפתח בחטף, היכן שאינדיה עמדה בכניסה למשרדי. לחיי התלהטו בזמן שבלעתי רוק בכבודות. "אה, היי." "את בסדר?"

העליתי על שפתיי חיוך מעושה. "מצוין. מה שלומך?" "טוב." היא החליקה את ידה על הסוודר בצבע בז' שנמתח על גבי בטנה. "יש משהו שרציתי להראות לך. רעיון שעלה לי." "בסדר." קמתי מהכיסא שלי, אסירת תודה על כל מה שיסיח את דעתי מג'קס הייבן. "מה קורה?"

אינדיה ניגשה אל המתלה בפניה ולקחה את המעיל שלי. "את תצטרכי את זה. ואני אצטרך שתשמרי על ראש פתוח." "בסדר," אמרתי לאיטי. אוף. בכל פעם שמישהו אמר לי לשמור על ראש פתוח, תמיד שנאתי את הרעיון שהציגו בפניי. "זה משהו טוב, אני מבטיחה," היא אמרה בזמן שלבשתי את מעיל הדובון שלי. "את סומכת עליי?"

"ברור," שיקרתי. באותו רגע כבר לא הייתי בטוחה שאני מסוגלת לסמוך על אף אחד, אפילו לא על אינדיה.

"רק תני לי לקחת את המעיל שלי." היא נכנסה למשרד שלה ומייד חזרה עם מעיל קנבס חום של קארהארט שהיה כל כך גדול עליה, שהנחתי שהוא בוודאי שייך לווסט. אבל הוא היה רכוס עד מעלה בטנה, אפילו שהשרוולים התארכו עד מעבר לקצות אצבעותיה.

היא כיסתה את שערה המתולתל בכובע צמר, ואז הובילה את הדרך בעודנו חוצות את בית ההארכה לעבר דלת היציאה שהובילה למגרש החניה של העובדים. רכב השטח שלה כבר היה מונע ומוכן לפעולה. "אז לאן אנחנו נוסעות?" שאלתי כשנכנסנו לרכב, מושבי העור חמימים תחת מכנסי הג'ינס שלי.

"תכף תראי." היא קרצה אליי ופתחה בנסיעה. במקום לנסוע לאורך הדרך שתוביל אותנו לכביש המהיר, היא חלפה על פני האורות ובית המלאכה, ונסעה בנתיבים המכוסים בשלג השזורים ברחבי אתר הנופש.

הדרך לא פונתה משלג, ולולא נתיב עקבות הצמיגים, בכלל לא הייתי שמה לב שזה כביש. היינו מוקפות בים שכל כולו לבן מכל עבר. להרף עין, הייתי בטוחה שהיא נסעה בדרך המובילה לבית שלה, אבל כשחלפנו על פני היציאה, העפתי מבט סביב וניסיתי להבין לאן מועדות פנינו.

"אף פעם לא היית פה, נכון?" היא שאלה. "לא נראה לי, אבל האמת היא שעם כל השלג, אין לי שמץ של מושג." הרמתי יד כדי לחפות על עיניי. הייתי צריכה לקחת את משקפי השמש שלי לפני שיצאתי מהמשרד.

השמש האירה את השמיים הכחולים הבהירים, קרניה קולטות את

הלבן המסנוור ושולחות אותו לכל עבר. אם לא היה כל כך קפוא, ייתכן שהשלג היה מוצא חן בעיניי. הוא היה נקי וצח. אבל הטמפרטורה המוצגת על לוח המחוגים הראתה מספר ולפניו מינוס.

הרגשתי שאני קמלה יחד עם המינוס הזה. לאן אנחנו נוסעות, בכלל? לא הייתי חובבת הפתעות. בכלל. זה היה חלק מהיותי לחוצה.

לאחר שהתחלתי לעבוד באתר הנופש אינדיה לקחה אותי לסויר בחווה, אבל כל השבועות הראשונים ההם התערבבו לי לגמרי. יכול להיות שביקרנו פה, אבל אם כן, לא זכרתי מזה דבר. לאורך שלושת החודשים האחרונים דחסתי לתוך המוח שלי כל כך הרבה מידע, שלא היה שום סיכוי שאצליח לזכור את כולו.

"כשרק עברתי למונטנה ולקחתי פיקוד על אתר הנופש, ווסט גר פה," היא אמרה. "גרנו בבית שלו עד שסיימנו לבנות את הבית שלנו. לפני מספר שנים, הייתה בבית נזילה רצינית, ומפני שלא ביקרנו בו לעיתים קרובות, לא קלטנו את זה בזמן. עד שגילינו את הנזילה, הנזק היה כל כך חמור, שבסופו של דבר נאלצנו להרוס את הבית."

"אוי, לא. אני מצטערת."

היא חייכה אליי חיוך נוגה. "גם אני. זה היה אחד מהבתים המקוריים היחידים שנותרו בחווה. הלב של ווסט נשבר ביום שבו נאלצו להרוס אותו."

ידעתי מה זה להיפרד מבית שקרוב לך ללב. "קריס גר שם," אמרה אינדיה, והצביעה לפנים מבעד לשמשה. "מאחורי הבית שלו עומד הבית של אלן ושרה." סבא וסבתא של ווסט וג'קס ביקרו בבית ההארכה בדרך קבע. בעוד שלא הכרתי אותם היטב, בכל פעם שיצא לנו להיפגש הם תמיד היו נחמדים אליי.

אינדיה ירדה מהכביש ופנתה לכביש אחר. סימני הצמיגים היו דקיקים יותר בדרך הזאת, שהייתה צרה יותר. האם היא תכננה להרחיב את אתר הנופש, או משהו כזה? אולי לבנות פה מבנה נוסף לאורחים? היא ציינה שהיא רוצה לבנות בקתות

פרטיות נוספות, אבל המקום הזה היה רחוק מדי מבית ההארכה. העובדים שלנו יצטרכו לצאת למסע רגלי בשביל לנקות את הבקתות פה. ואם יגיעו אורחים בלי רכב, נצטרך לספק להם תחבורה הלוך ושוב. המקום הזה היה רחוק מכדי שיהיה ניתן להגיע אליו ברגל, במיוחד בהתחשב בכך שהיא המשיכה לנסוע.

אבל כל הסיבות לכך שזה לא יכול לעבוד התפוגגו ונעלמו ברגע שחלפנו על פני חורשת עצים ולנגד עינינו הופיעו שני בתים מרהיבים ביופיים. הם עמדו במרכזו של שדה מרעה מכוסה בשלג, הניצב על רקע של יער והרים.

המעטה החיצוני של שני הבתים היה בגוון חום כל כך כהה, שהם נראו שחורים כמעט. לוחות העץ המשוחררים ששימשו כמוטיב דקורטיבי החלו להיראות אפורים ובלויים, כאילו שהם כבר נאלצו להתמודד עם מאה חורפים סוערים של מונטנה.

לבית הגדול מבין השניים הייתה חניה מקורה צמודה, והוא היה גדול יותר מכל שאר הבקתות הפרטיות. לבקתה הקטנה יותר היה גימור בסגנון דומה, עם מספיק מרווח בין שני המבנים ככה שהאורחים לא יפלוש זה לזה למרחב.

בעוד שהבקתות ניחנו בסגנון של פעם, הן היו מעט שונות מהבקתות שליד בית ההארכה. הבקתות האלו נראו יותר חדשות ומודרניות.

אינדיה נסעה לעבר הבקתה הקטנה יותר והחנתה את רכבה. "קדימה, בואי איתי."

נכנסתי בעקבותיה, וחלצתי את מגפיי בזמן שהיא חלצה את מגפיה. ואז פסענו ברחבי הבקתה בגרביים. "הבקתה הזאת מקסימה." "נכון?" היא חלפה עם ידה על גבה של כורסת עור עצומה. ביום קר כמו היום, אין דבר שהייתי רוצה יותר מאשר להתכרבל על הכורסה הזאת מתחת לשמיכה ולקרוא.

לא הצלחתי להיזכר בפעם האחרונה שקראתי ספר. פעם אהבתי לקרוא. אולי אחזור לקרוא שוב, עד שאדי ואני נצליח לשקם את הקשר בינינו? כמה ספרים יידרשו כדי למלא את החלל הריק הזה? חמישה? שנים-עשר? תשעים ואחד?

"אז זה הרעיון שלי." אינדיה מחאה כף. "המקום שבו את גרה כרגע הוא, ובכן... גרוע."

פציתי את פי להתווכח, אך מיהרתי לחתום את שפתיי. כבר רמזתי לה על מספיק בעיות שחוויתי עם הבית ששכרתי כדי שהיא תדע שהיא צודקת. רק אחר הצוהריים, לאחר שג'קס נכנס למשרד שלי וערער את שלוותי, סיפרתי לה על התקלות עם המים והחשמל שחוויתי בסוף השבוע.

"זה לא הבית הכי מוצלח, נכון," הודיתי.

"יש עוד לא מעט שבועות עד שהחורף יסתיים. הנסיעה הלך חזור מהעירייה די מלחיצה בתקופה הזאת. ובזמן שאהיה בחופשת לידה, שעות העבודה שלך ישתנו כל הזמן. לא הייתי רוצה שתיסעי באמצע הלילה על כבישים מצופים בקרח. לכן אני חושבת שכדאי לך לעבור לגור פה."

"פה. פה?" הצבעתי על הרצפה שהייתה עשויה מעץ אלון, בצבע חום שוקולדי.

"כן."

"מה בקשר לאורחים שלנו?"

"הבקתה הזאת לא זמינה לאורחים," היא השיבה.

"היא לא?" הבטתי בה בגבות מכווצות מבלבול. איפה אנחנו? "אם

ככה, מה –"

"פשוט תגידי שאת מסכימה." היא הצמידה את כפות ידיה בתחינה

מול החזה שלה. "בבקשה?"

עיניי נדדו לעבר הספה. היא הייתה עשויה מעור, כמו הכורסה הענקית. לא תזיק לה תוספת של כרית נוי או שמיכה, אבל חוץ מזה היא נראתה כמו ספה שמתאימה למרתון צפייה בסרטים בערבי שישי ולנמנומים בצוהרי יום ראשון.

הכול היה כל כך נעים ונקי וחדש. אם אגור פה, זה יהיה כמו חלום שהתגשם.

לא יכולתי להרשות לעצמי לטפח חלומות. תרתי משמע.

"מה שכר הדירה?"

האם באמת שקלתי את זה ברצינות? האם המחיר בכלל משנה? זה

יהיה לפחות כפליים מהסכום ששילמתי בעיירה. לא יכולתי להרשות לעצמי את הבקתה הזאת. הייתה סיבה שגרתי בבית השכור המחורבן ההוא. בתים שכורים מחורבנים עולים מעט. נכון, השתכרתי יפה במסגרת העבודה שלי, אבל הייתי זקוקה לכל פני כרגע.
 "זה בחינם," היא השיבה.

נחנקתי מהאוויר שנתקע בריאותי והשתעלתי בתדהמה. לאחר שבסופו של דבר הצלחתי להתעשת, שאלתי בקול חנוק, "בחינם? מה?"

"אני יודעת שהיה לך קשה, ואני רוצה להקל עלייך. אין שום דבר שאני יכולה לעשות בקשר למזג האוויר. אבל אני יכולה לדאוג שהחיים שלך יהיו מעט נוחים יותר."

נוחים? בהשוואה לבית ששכרתי בעיירה, המקום הזה היה נוח כמו חלוק אמבטיה קטיפתי ונעלי בית צמריריים.

נעצתי את שפתי התחתונה בין שיניי, בזמן שהעפתי מבט במטבח. ארונות לבנים בעיצוב פשוט ונקי. דלפקי שיש. מכשירי חשמל מפלדת אל חלד שנראו חדשים להפליא.
 בחינם.

"זה יותר מדי," אמרתי. "זה נדיב מדי."
 "אם ככה, את יכולה לשלם את הסכום שאת משלמת על הבית שאת שוכרת בעיירה."
 "אינדיה," נאנקתי. היא לא עשתה לי חיים קלים. "אני לא יכולה."

"בטח שאת יכולה. פשוט תגידי שאת מסכימה. זה קל."
 לכל הרוחות. האם זה היה קל? כבר לא היה לי שמץ של מושג מה קל. וזה נראה יותר מדי טוב כדי להיות אמיתי.

אינדיה בוודאי קראה את חוסר ההחלטיות בפניי. "מה את אומרת שתישארי פה עד לאחר המסיבה? אל תקבלי החלטות בינתיים. קודם כול תבדקי אם המקום מוצא חן בעינייך."

שבוע ניסיון? עם זה אוכל להתמודד. התכוונתי להסכים, כאשר נשמעה נקישה על הדלת.
 ואז ג'קס נכנס פנימה.

רגע. למה הוא היה פה? איפה היינו? מי גר בבית הגדול הסמוך? השאלות החלו לגעוש במוחי.

"הי." הוא החווה בסנטרו לעבר אינדיה. "הכול טוב?" "כן?" אינדיה הביטה בי, מהנהנת בראשה כאילו שהיא מצפה שאחקה אותה.

הסבתי את מבטי ביניהם. לא. לא טוב. לא טוב בכלל. אינדיה כיווצה את מצחה, הבעת התקווה בפניה נעלמת כלא הייתה. "זאת הבקתה של ג'קס. הוא גר בבית הסמוך. אני נשבעת שהתכוונתי לספר לך. אחרי שתסכימי לנסות לגור פה למשך כמה ימים."

"אה." יותר מדי טוב כדי להיות אמיתי. כצפוי. היה חכם מצידה של אינדיה לא לשתף אותי בפרט הזה ישר על ההתחלה. לא הייתי טורחת אפילו להיכנס למכונית שלה. "תראי, אני ממש מעריכה את ההצעה. אבל אני חושבת שכרגע אישאר בבית הנוכחי שלי. אני אוהבת לגור בעיירה."

זה לא היה שקר מוחלט. היה לי נחמד לגור במרחק שניות בודדות מהמכולת, על אף שעשיתי כמיטב יכולתי לבקר שם כמה שפחות.

"את בטוחה?" היא שאלה.

"אני בטוחה."

היא נאנחה בכבדות. "טוב. ובכן, אם תשני את דעתך, היא פה." "תודה," אמרתי לה, ואז הסבתי את מבטי אל ג'קס, בכוונה לומר לו את אותו הדבר. רק שהוא הביט בי עם החיוך הזחוח המזוין שלו. אלוהים אדירים, כל כך נמאס לי מהחיוך הזחוח הזה. הוא היה מתנשא ויהיר ופאקינג מגרה בטירוף. לעזאזל הוא והמראה החיצוני הכובש שלו.

"מה?" שאלתי בזעם.

"שום דבר." הוא הרים את שתי ידיו, חיוכו הזחוח מעקל את שפתי. אחח! "כמו שאינדיה אמרה, הבית מחכה לך, אם תשני את דעתך."

"לא אשנה את דעתי." ניגשתי אל המגפיים שלי ונעלתי אותם. ואז המתנתי ליד הדלת עד שאינדיה הצטרפה אליי.

הנסיעה חזרה אל בית ההארכה עברה בדממה. בדממה מביכה. אינדיה לא שאלה למה יש לי בעיה עם ג'קס. עד כה, הנחתי לה לחשוב שזה מפני שהתקשיתי לעכל את האישיות הכאוטית והיהירה שלו. אבל האמת שזה היה בגללי.

זה היה בגללי מהרגע הראשון. אני הייתי הבעיה. והכול נבע מאותו יום במכולת. לא יכולתי להסתכל עליו בלי להיזכר ביום הזה. בכמיהה שבערה בי לצאת איתו לדייט. או להתנשק איתו.

למה לא הצלחתי להדחיק את המחשבות האלה? למה הוא לא היה יכול פשוט להיות עוד חבר לעבודה? למה לא יכולנו להתלוצץ על עגלות קניות?

מפני שהפכתי את זה למוזר. מפני שדחיתי אותו בלי לתת לו סיבה. מפני שבמשך חודשים ארוכים ניסיתי להתעלם ממנו ולוודא שהקשר בינינו יישאר מקצועי בלבד, אבל אז התחלתי לדמיין אותו עירום, ומה לכל הרוחות יכול להיות מקצועי במחשבות על עירום? שום דבר. שום דבר. שום דבר. רציתי לראות את ג'קס הייבן עירום, ובכך הייתה נעוצה הבעיה שלי.

ובכן, אחת מהבעיות שלי. הרשימה הייתה ארוכה.

אלוהים אדירים, הייתי פשוט מקרה אבוד.

חזרנו לבית ההארכה, וכל אחת פרשה למשרד שלה. עבדתי במשך שארית היום, ולאחר שביליתי שעה בדלפק הקבלה, ובירכתי לשלום את האורחים בדרכם לארוחת הערב בחדר האוכל, עשיתי את דרכי אל המכונית שלי.

הנסיעה הביתה הייתה איטית ורוויית לחץ – כמו תמיד. ולאחר שחציתי את מפתן ביתי, מצב הסלון שלי היה מדכא לא פחות ממצב חשבון הבנק שלי.

לא הייתה לי כורסת עור נעימה שבה אוכל לשבת ולקרוא. לא הייתה לי ספה שעליה אוכל לנמנם. לא הייתה לי טלוויזיה. חוץ מאשר בחדר השינה, באף אחד מחדרי הבית לא היה שום רהיט. האם מוזן מתנפח נחשב בתור רהיט?

הייתה לי מנורה. זה משהו, נכון? והיה לי את המחשב הנייד שלי,

שבו יכולתי לצפות בנטפליקס. המנוי שלי היה ההוצאה הכספית לצרכי פינוק הכי גדולה בתקציב החודשי שלי.

גם מצב ארונות המטבח שלי היה מדכא למדי, אבל למרבה המזל, אהבתי דגני בוקר קרים. פרוטי הופס? סינמון קראנץ'? האני נאט'ס? ארונות המטבח שלי היו מלאים בחיקויים זולים למותגים מוכרים. הוצאתי מהארון אריזה של קוקו רוס דגני הבוקר האהובים על אדי, ואכלתי מתוך אחת משלוש הקערות שהיו בבעלותי. ואז השארתי אותה בכיור, בתחתיתה כשני סנטימטרים של שוקו.

אשטוף אותה מחר.

לא נותר לי מה לעשות, אז פרשתי לחדר שלי והחלפתי למכנסי טרנינג. ואז נכנסתי מתחת לשמיכה, התכרבלתי עם כרית וצפיתי בסרט עד שנרדמתי.

חבטה בקיר העירה אותי בטלטה. נשימתי נעתקה מפי בעודי מתיישבת במיטה ומסיטה את השיער מהפנים שלי.

"לכי תזדייני!" צעקה אישה בחוץ.

קמתי מהמיטה בכבדות, מסלקת את קורי השינה מעיניי בעודי ממהרת להסיט את וילונות הפלסטיק מהחלון.

באמצע הרחוב עמדה אישה שכבר יצא לי לראות כמה פעמים, זוקפת אצבע משולשת בשתי ידיה בעודה ממשיכה לצעוק גסויות אל שמי הלילה. "חתיכת בת זונה! אני מקווה שתירקבי בגיהנום, יא כלבה! לכי תזדייני, מניאקית! לכי תזדייני!"

"תסתמי." הנחתי לוויילונות לחזור למקומם, בעודי מטיחה את

ראשי בקיר. "תסתמי. תסתמי. תסתמי."

ללילה אחד, רק ללילה אחד. רציתי לישון בלי שיפריעו לי. בלי הפסקות חשמל. בלי רוח מייללת. בלי אורגיות בבית השכן. בלי נשים מקללות.

"אני שונאת את מונטנה," רטנתי, יוצאת מהחדר בזעם. עכשיו, כשכבר הייתי ערה, הבנתי שלא אצליח לישון עד שהצעקות ייפסקו. החלטתי שאם כך, לפחות אשטוף את הקערה שלי מארוחת הערב. רק שלא הספקתי להגיע למטבח.

מפני שבזמן שחציתי את הסלון, דלת הכניסה נפתחה.

דלת הכניסה הנעולה.
לתוך הבית התפרץ גבר מאוד שיכור, מאוד מבולבל ומאוד גדול.
והקיא על השטיח.

אדי היקר,

אני מתגעגעת אליך. אני מתגעגעת לקערות דגני הבוקר שלך
בכיור המטבח. אני מתגעגעת לזה שאתה אומר לי שתטוף
את הכלים מחר. אני מתגעגעת לבקבוקי המים שאתה
משאיר בכל חדר. אני מתגעגעת למעוד מהנעליים שלך
כשאני נכנסת הביתה. אני מתגעגעת לכביסה שלך הפזורה
בכל עבר. אני מתגעגעת לצחוק שלך. אני מתגעגעת לחיוך
שלך.
אני מתגעגעת אליך.

ס'

לרכישת הספר המלא לחצי כאן